

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αντίστροφη διαδρομή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Πολυράκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεodorής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Γιώργος Πολυράκης, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: S. Pytel/www.shutterstock.com,
Maja Topcagic/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014, 10.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0513-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΟΛΥΡΑΚΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(θεατρικό, 1995)

ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ

(μυθιστόρημα, 1996, 22η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

(μυθιστόρημα, 1998, Βραβείο Πεζογραφίας Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, Σειρά στην τηλεόραση, στον ALPHA, 2002-2003, 40ή έκδοση, Ιούνιος 2013)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

(μυθιστόρημα, 2000, Α΄ Βραβείο Μυθιστορήματος Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός», 21η έκδοση, Φεβρουάριος 2013)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

(μυθιστόρημα, 2001, 19η έκδοση, Ιανουάριος 2013)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(μυθιστόρημα, 2003, 13η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2005, 16η έκδοση, Ιούνιος 2013)

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(διηγήματα, 2006, 6η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2007, 13η έκδοση, Φεβρουάριος 2014)

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

(μυθιστόρημα, 2008, 6η έκδοση, Σεπτέμβριος 2009)

ΛΥΤΡΩΣΗ

(μυθιστόρημα, 1η έκδοση 1994, 2η έκδοση, Ψυχογιός 2009, 7η ανατύπωση, Ιούλιος 2010)

ΔΩΡΟΘΕΑ ΝΤΕ ΡΟΠ

(μυθιστόρημα, 2010, 9η έκδοση, Οκτώβριος 2013)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

(μυθιστόρημα, 2011, 5η έκδοση, Σεπτέμβριος 2012)

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

(μυθιστόρημα, 2012, 3η έκδοση, Νοέμβριος 2012)

ΤΑ ΗΡΑΝΘΕΜΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΟΥΝ ΞΑΝΑ

(μυθιστόρημα, 2013, 3η έκδοση, Σεπτέμβριος 2013)

*Το βιβλίο τούτο αφιερώνεται
στα εκατομμύρια των νέων παιδιών
–τα τραγικότερα θύματα της οικονομικής κρίσης–
που οι μεγάλοι και ισχυροί τούς στέρησαν
το δικαίωμα στο όνειρο.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα του μυθιστορήματος είναι προϊόντα
μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα
ή γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

Με την πρώτη ματιά μπορούσες να αντιληφθείς ότι δεν αισθανόταν καθόλου άνετα στον χώρο όπου βρισκόταν. Παραμονή της έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας και η αίθουσα «Τερψιχόρη» του ξενοδοχείου *Hilton* ήταν κατάμεστη από κόσμο. Ο πρωθυπουργός της χώρας, πρώην πρωθυπουργοί, υπουργοί, βουλευτές, ισχυροί παράγοντες του επιχειρηματικού κόσμου, η ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων, οι «Αθάνατοι» που είχαν αναθέσει την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα και γυναίκες με πανάκριβες τουαλέτες κυκλοφορούσαν με άνεση κάτω από τους ήχους απαλής μουσικής, ο Δημήτρης Αγγέλου όμως έδινε την εντύπωση ότι είχε κατέβει μόλις από το χωριό του κι είχε βρεθεί για πρώτη φορά σε τέτοιο χώρο κι ανάμεσα σε τέτοιο κόσμο. Εκείνο πάντως που τραβούσε τα γυναικεία –κυρίως, αλλά όχι μόνο– βλέμματα πάνω του δεν ήταν μονάχα ο αδέξιος τρόπος του, ήταν και αυτός ο ίδιος.

Ο Δημήτρης Αγγέλου ήταν εντυπωσιακός σε εμφάνιση. Πολύ ψηλός, κοντά στα δυο μέτρα, με λεβέντικη κορμοστασιά, διατηρούσε στα τριάντα οκτώ του ένα όμορφο σώμα, αποτέλεσμα μακρόχρονης σκληρής άσκησης στον υγρό στίβο. Αθλητής παγκόσμιας φήμης και αναγνώρισης, είχε κερ-

δίσει πολλά μέταλλα, χρυσά, αργυρά και χάλκινα, στην κολύμβηση κατά τη μακρόχρονη καριέρα του. Τέσσερα χρόνια πριν, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϊ, είχε κερδίσει τα τελευταία του μέταλλα: ένα χρυσό, ένα αργυρό και δύο χάλκινα. Αμέσως μετά τη λήξη των αγώνων εκείνων, αποσύρθηκε από τις πισίνες, θέλοντας να σταματήσει ενώ εξακολουθούσε να βρίσκεται στην κορυφή. Μπορούσε να δώσει πολλά ακόμα, αλλά ήθελε να τον θυμάται ο κόσμος έτσι όπως ήταν όταν μεσουρανούσε και πριν αρχίσει η αναπόφευκτη φθορά του χρόνου. Ωστόσο δεν έπαψε να περνά πολλές ώρες στην πισίνα, σχεδόν κάθε μέρα – κι ούτε είχε σκοπό να σταματήσει ποτέ. Έτσι, διατηρούνταν σε άριστη φυσική κατάσταση, σε αντίθεση με πολλούς αθλητές που, μετά την απόσυρσή τους από τους στίβους, αφήνονται και γίνονται αγνώριστοι.

Ο Δημήτρης είχε πλούσια κατάμαυρα κυματιστά μαλλιά και ήταν πολύ μελαχρινός. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν κανονικά αλλά δε θα μπορούσες να τον πεις όμορφο. Εκείνο όμως που κυριαρχούσε στο πρόσωπό του, αιχμαλωτίζοντας το βλέμμα, ήταν τα μάτια του. Δύο βαθιά γαλάζια μάτια με συνήθως καλόκαρδη έκφραση, που μπορούσε ν' αλλάξει μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σε ειρωνεία ή σε πρωτόγονη αγριότητα. Αυτό ήταν ένα από τα θέλγητρά του – και το ήξερε. Κι είχε αποφασίσει να μην το αφήσει ποτέ ανεκμετάλλευτο.

Είχε γεννηθεί και μεγάλωσε σ' ένα όμορφο παραθαλάσσιο χωριό κοντά στον Βόλο. Τελειώνοντας το λύκειο, γράφτηκε στη Γυμναστική Ακαδημία, εκμεταλλευόμενος την ευεργετική διάπαξη για τους αθλητές. Όταν κέρδισε το πρώτο του ολυμπιακό μετάλλιο, του προτάθηκε να καταταγεί στον στρατό ως αξιωματικός αλλά απέρριψε την πρόταση χωρίς πολλή σκέψη, επειδή πρόθεσή του ήταν να ασχοληθεί

με την πολιτική μόλις θα αποσυρόταν από τον υγρό στίβο. Ήταν βέβαιος ότι η αναγνωρισιμότητα την οποία είχε αποκτήσει ως αθλητής θα αποτελούσε το σκαλοπάτι πάνω στο οποίο θα πατούσε για να μπει στη Βουλή. Και δεν έκανε λάθος. Στις εκλογές που είχαν προηγηθεί των Ολυμπιακών Αγώνων εξελέγη βουλευτής, συγκεντρώνοντας έναν τεράστιο για πρωτοεκλεγόμενο αριθμό ψήφων.

«Μην είσαι τόσο σφιγμένος. Χαλάρωσε!»

Ο Δημήτρης γύρισε και κοίταξε την Κάτια. Είχε μιλήσει πολύ σιγά, σχεδόν ψιθυριστά, ωστόσο η φωνή της, ακόμα και σ' αυτό τον χαμηλό τόνο, είχε αυτό το κάτι ξεχωριστό που τον είχε συγκινήσει από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους: Ήταν μια φωνή ωραία και μελωδική.

«Φαίνεται;» ρώτησε προσπαθώντας να αστειευτεί.

«Φαίνεται!» είπε η κοπέλα κι ένα πλατύ χαμόγελο αποκάλυψε τα κάτασπρα δόντια της. Ύστερα τον κοίταξε σοβαρή και πρόσθεσε: «Χαλάρωσε, αγάπη μου. Κανείς εδώ μέσα δεν έχει την αξία σου. Εκτός απ' όλα τ' άλλα, σκέψου ότι έχεις μπει πρώτος σε ολυμπιακό στάδιο σε τρεις Ολυμπιάδες κρατώντας την ελληνική σημαία, και σ' έβλεπαν σ' όλο τον κόσμο από την τηλεόραση».

Για αρκετές στιγμές ο Δημήτρης κράτησε το βλέμμα στο πρόσωπό της, που το στεφάνωναν πλούσια, απαλά μαύρα μαλλιά. Το στόμα της ήταν μεγαλύτερο από το κανονικό, το δέρμα της γεμάτο φακίδες και η μύτη της λίγο ανασηκωμένη. Δεν ήταν όμορφη, αλλά όταν χαμογελούσε το πρόσωπό της άλλαζε και γινόταν ευχάριστο. Τα μαύρα μάτια της σπιθοβολούσαν από εξυπνάδα. *Δε θα ξεχάσω ποτέ αυτό το πρόσωπο*, είχε σκεφτεί ο Δημήτρης τότε που τη συνάντησε για πρώτη φορά, τρία χρόνια πριν, κι ύστερα το βλέμμα του είχε πλανηθεί στο κορμί της. Ήταν ψηλή αλλά πολύ αδύνατη, το στήθος της σχεδόν επίπεδο και χωρίς καμπύλες στους γο-

φούς. Κοντολογίς, δεν ήταν ο τύπος της γυναίκας που του άρεσε κι ωστόσο την ερωτεύτηκε παράφορα. Είχε πάνω της κάτι το ακαταμάχητο, που ούτε ο ίδιος ήξερε τι ήταν αλλά που τον είχε κάνει να σκεφτεί πολλές φορές ότι, αν μια γυναίκα που είναι σχεδόν άσχημη δεν μπορεί να γίνει όμορφη, μπορεί όμως να αγαπηθεί. Κι όταν μια γυναίκα αγαπιέται, δεν είναι ποτέ άσχημη.

Μέχρι τη μέρα που γνώρισε και ερωτεύτηκε την Κάτια, ο Δημήτρης είχε συνάψει σχέσεις με πολλές γυναίκες – κι ήταν όλες εντυπωσιακές σε εμφάνιση. Τώρα τελευταία, σε στιγμές περισυλλογής, σκεφτόταν ότι σε καμιά από τις γυναίκες αυτές δεν είχε φέρει στο τέλος τίποτε άλλο από στενοχώριες και πίκρες. Με την Κάτια ήταν διαφορετικά. Ούτε θα μπορούσε να σκεφτεί ότι ήταν δυνατόν να την πικράνει. *Μια γυναίκα σαν την Κάτια θα μπορούσε, ίσως, να με κάνει να αλλάξω συνήθειες*, σκεφτόταν συχνά τον πρώτο χρόνο της αγάπης τους. Ύστερα έβγαλε από τον συλλογισμό του το «ίσως». Ήταν βέβαιος πια ότι η Κάτια τον είχε αλλάξει.

Ο Δημήτρης κοίταζε χαμογελώντας την Κάτια κι ετοιμαζόταν να κάνει κάποιο σχόλιο πάνω σ' αυτά που είχε πει για την εποχή που έμπαινε σημαιοφόρος στα ολυμπιακά στάδια, όταν μια βροντώδης φωνή τον έκανε να πάρει το βλέμμα από την κοπέλα και να στραφεί προς τα εκεί απ' όπου είχε ακουστεί.

Μπροστά τους στεκόταν ένας πληθωρικός άντρας μ' ένα ψηλό ποτήρι στο χέρι, κοιτάζοντας μ' ανυπόκριτη χαρά την Κάτια.

«Δεσποινίς Μαυράκη! Τι ευχάριστη έκπληξη! Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω!» είπε με ύφος στομφώδες, και με μια άψογη κίνηση φίλησε το χέρι της.

Ο Δημήτρης είχε μείνει έκπληκτος. Ο άντρας που εκδήλωνε με τόσο διαχυτικό τρόπο τη χαρά του ήταν ένας από

τους ισχυρότερους οικονομικούς παράγοντες της χώρας, ιδιοκτήτης μιας τεράστιας κατασκευαστικής εταιρείας, ενός τηλεοπτικού σταθμού και δύο ημερησίων εφημερίδων μεγάλης κυκλοφορίας. Τον είχε δει πάμπολλες φορές στην τηλεόραση αλλά δεν τον είχε συναντήσει ποτέ από κοντά.

«Κι εγώ χαίρομαι που σας βλέπω, κύριε Κωνσταντίνου», είπε χαμογελώντας η Κάτια και έκανε τις συστάσεις. «Ο κύριος Δημήτρης Αγγέλου. Δημήτρη, ο κύριος Κωνσταντίνου».

«Μα φυσικά τον ξέρω τον κύριο Αγγέλου», είπε ο επιχειρηματίας, σφίγγοντας το χέρι του Δημήτρη. «Και ποιος δεν τον ξέρει, άλλωστε, τον κύριο Αγγέλου, που μας έχει κάνει εθνικά υπερήφανους τόσες και τόσες φορές. Χαίρομαι ειλικρινά που τον γνωρίζω κι από κοντά και χαίρομαι επίσης που αποφάσισε να πολιτευθεί. Επιτρέψτε μου λοιπόν, κύριε Αγγέλου, να σας συγχαρώ για την εκλογή σας. Ο τόπος έχει ανάγκη από πολιτικούς του δικού σας αναστήματος και είμαι βέβαιος ότι ως βουλευτής θα προσφέρετε στη χώρα τόσα όσα προσφέρατε και ως αθλητής». Μιλούσε χωρίς να σταματά κι ήταν σαν να ανάσαινε όλο τον αέρα που υπήρχε στον χώρο.

«Κι εγώ σας γνωρίζω, κύριε Κωνσταντίνου. Από την τηλεόραση εννοώ, και όχι μόνο. Χαίρομαι όμως που σας γνωρίζω κι από κοντά και σας ευχαριστώ για τα καλά λόγια».

Η παρουσία του επιχειρηματία ήταν τόσο κυριαρχική και είχε απορροφήσει την προσοχή του Δημήτρη και της Κάτιας σε τέτοιο βαθμό, ώστε δεν τους είχε αφήσει να προσέξουν καν τις δύο κοπέλες που στέκονταν κοντά τους. Αν τις είχαν αντιληφθεί, θα είχαν παρατηρήσει ότι η μία απ' αυτές είχε αρχίσει να παρουσιάζει κάποια σημάδια εκνευρισμού και η άλλη προσπαθούσε να τη συγκρατήσει. Άξαφνα, άκουσαν μια γυναικεία φωνή δίπλα τους και στράφηκαν ταυτόχρονα προς το μέρος της.

«Μη χολοσκάς, χρυσή μου! Ένας απλός βουλευτής είναι. Έλα, η παρέα μας μας περιμένει».

Ο περιφρονητικός τόνος της φωνής και τα λόγια που είχε ξεστομίσει η γυναίκα εκνεύρισαν ακαριαία τον Δημήτρη και τα μάτια του στυλώθηκαν πάνω στην κοπέλα που εκείνη τη στιγμή τούς γυρνούσε την πλάτη τραβώντας τη φίλη της. Την άλλη στιγμή ένωσε τη γη να σαλεύει κάτω από τα πόδια του. Ήταν μια ψηλή, αιθέρια ύπαρξη κι έμοιαζε να αιωρείται ανάλαφρα σαν να είχε φτερά στους ώμους.

Από τη θέση όπου στεκόταν, ο Δημήτρης έβλεπε το πίσω μέρος του κορμιού της, κι από τον τρόπο που κινούνταν τα πόδια της κάτω από το φόρεμα, το φαντάστηκε σφιχτοδεμένο και λυγρό. Τα μακριά μαλλιά της ήταν τόσο μαύρα που έμοιαζαν σκαλισμένα πάνω σε έβενο.

«Η κόρη μου», είπε ο επιχειρηματίας. «Δεν της χάλασα ποτέ χατίρι, γι' αυτό είναι κακομαθημένη. Θα 'πρεπε να τη δέρω κάθε μέρα τότε που ήταν μικρή».

Εκείνη δεν είχε απομακρυνθεί αρκετά και άκουσε τα λόγια του.

«Μπορεί, μπαμπά μου», είπε, στρέφοντας στιγμιαία το κεφάλι. «Τώρα όμως είναι πολύ αργά».

«Μην είσαι καθόλου σίγουρη, μικρή μου κυρία. Μην είσαι καθόλου σίγουρη ότι είναι πολύ αργά», είπε με προσποιητά αυστηρό τόνο ο επιχειρηματίας, η κόρη του όμως απομακρύνθηκε αφήνοντας ένα κελαρυστό γέλιο.

Ο θυμός του Δημήτρη δεν είχε καταλαγιάσει, ωστόσο, τη στιγμή που η κοπέλα γύρισε το κεφάλι, είχε δει ότι τα μάτια της ήταν πελώρια και κατάμαυρα κι ο λαιμός της λεπτός και μακρύς σαν κύκνου.

«Την έχω μοναχοκόρη», άρχισε να λέει πάλι ο επιχειρηματίας, «και, με την αδυναμία που της έχω, της χάλασα τον χαρακτήρα. Γι' αυτό σκέφτομαι ότι θα 'πρεπε να ήμουν πιο

αυστηρός μαζί της και να τη δέρονω πότε πότε τότε που ήταν μικρή».

Ήταν φανερό ότι είχε ήδη πει περισσότερο από το κανονικό και η Κάτια σκέφτηκε να στρέψει αλλού την κουβέντα.

«Λοιπόν, κύριε Κωνσταντίνου, πώς τα βλέπετε με τους Ολυμπιακούς Αγώνες; Θέλω να πω, θα τα καταφέρουμε να στεφθεί με επιτυχία η διοργάνωσή τους;»

«Πάνω σ' αυτό δε διατηρώ την παραμικρή αμφιβολία. Άλλο είναι αυτό που με προβληματίζει και που με κάνει πολύ, μα πάρα πολύ σκεπτικό. Πιστεύω ότι ήταν μεγάλο λάθος που διεκδικήσαμε τους αγώνες και που τους αναλάβαμε τελικά. Αυτό είναι που με στενοχωρεί».

Η κοπέλα δε μαसούσε τα λόγια της.

«Σας στενοχωρεί; Ε, όχι, κύριε Κωνσταντίνου. Μα εσείς αναλάβατε την κατασκευή των περισσότερων ολυμπιακών έργων». Ήθελε να προσθέσει «χωρίς διαγωνισμό αλλά με ανάθεση», ωστόσο συγκρατήθηκε.

«Μα δεν είναι αυτό το θέμα, δεσποινίς Μαυράκη. Δεν είναι προσωπικό το θέμα. Ο προβληματισμός μου έγκειται στο ότι ξεπεράσαμε κατά πολύ –ούτε μπορείτε να φανταστείτε πόσο– τον αρχικό προϋπολογισμό. Εγώ είμαι μεγάλος σε ηλικία, όμως να μου το θυμηθείτε. Αυτούς τους Ολυμπιακούς Αγώνες θα τους πληρώνουν και τα εγγόνια μας. Πριν περάσουν δέκα χρόνια, θα έχουμε μετανιώσει πικρά που βουτήξαμε σε τόσο βαθιά νερά. Οι πολιτικοί μας βέβαια δε θα το παραδεχτούν ποτέ αυτό. Τα δυο μεγάλα κόμματα θα εξακολουθούν να καμαρώνουν ακόμα και ύστερα από δέκα χρόνια. Το ένα θα υπερηφανεύεται ότι πάλεψε σκληρά για να κερδίσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες και το άλλο ότι τους διοργάνωσε άψογα, αλλά και τα δύο θα συνεχίζουν να φορούν παραμορφωτικά γυαλιά και θα κάνουν ότι δε βλέπουν τον λαό που θα υποφέρει και θα πληρώνει τις παράτες σαν

κι αυτήν εδώ και τις άλλες που θα ακολουθήσουν. Να μου το θυμηθείτε ακόμα ότι, πριν περάσουν πέντε χρόνια, τα περισσότερα από τα ολυμπιακά έργα που έγιναν εδώ στην Αθήνα θα έχουν ρημάξει, κι ας έχουν στοιχίσει δισεκατομμύρια. Θα ρημάξουν επειδή κανείς δε θα ενδιαφερθεί για την αξιοποίησή τους. Κι όταν λέω κανείς, εννοώ το κράτος. Γι' αυτό λέω ότι όλα τα είχαμε, οι Ολυμπιακοί Αγώνες μάς έλειπαν».

«Εκπλήσσομαι που σας ακούω».

«Γιατί εκπλήσσεσθε, δεσποινίς μου; Επειδή λέω την αλήθεια; Δεν το αρνούμαι ότι κέρδισα πολλά από την ανάληψη σημαντικών ολυμπιακών έργων. Αυτό όμως δε με εμποδίζει να βλέπω μακροπρόθεσμα. Ούτε στρουθοκαμηλίζω για να μην παραδεχτώ ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτέλεσαν μια ουρανοκατέβατη ευκαιρία για ένα μεγάλο φαγοπότι. Μα πολύ μεγάλο!»

Στο σημείο αυτό σταμάτησε, κοιτάζοντας μια τον ένα και μια την άλλη.

«Φοβάμαι ότι σας κούρασα», είπε. «Ή ότι σας στενοχώρησα, βραδιά που είναι. Σας αφήνω λοιπόν, άλλωστε θα με αναζητάει η συντροφιά μου. Ωστόσο, κύριε Αγγέλου, εμείς οι δύο πρέπει να ξαναϊδωθούμε. Θα σας τηλεφωνήσω εγώ και θα 'θελα να τα πούμε κάποια μέρα στο γραφείο μου».

Καληνύχτισε την Κάτια μ' ένα ακόμα χειροφίλημα, έσφιξε το χέρι του Δημήτρη κι απομακρύνθηκε, αναζητώντας την παρέα του. Η Κάτια στράφηκε στον Δημήτρη.

«Σε συμπάθησε, είναι φανερό. Κι αυτό που είπε, ότι θα σε καλέσει στο γραφείο του, θα το κάνει. Είσαι νέος και πιστεύει ότι είσαι εξελίξιμος. Ότι θα έχεις σπουδαίο μέλλον στην πολιτική. Αυτό τον ενδιαφέρει. Αυτό που λέγεται, ότι μεγαλοεπιχειρηματίες σαν και του λόγου του ανεβάζουν και κατεβάζουν κυβερνήσεις, δεν απέχει και πολύ από την

πραγματικότητα. Άλλωστε είναι γνωστό ότι...» Ήταν γνωστό ότι ο συγκεκριμένος επιχειρηματίας πήγαινε όπου φυσούσε ο άνεμος. Χρηματοδοτούσε το εκάστοτε κόμμα εξουσίας κι η μία από τις εφημερίδες του υποστήριζε τη μία από τις δύο παρατάξεις που εναλλάσσονταν στην κυβέρνηση κι η άλλη την άλλη.

«Πώς τον γνώρισες;» ρώτησε ο Δημήτρης.

«Τον γνώρισα πριν από ένα μήνα, στο ταξίδι εκείνο στη Νέα Υόρκη που σου είχα πει ότι είχε παρουσιαστεί ένα πρόβλημα στο σύστημα προσγείωσης. Εκείνη την ημέρα...»

Εκείνη την ημέρα, την ώρα που το γιγαντιαίο Airbus πλησίαζε στο αεροδρόμιο Κένεντι, μπλόκαρε το σύστημα προσγείωσης και οι τροχοί δεν κατέβαιναν. Η Κάτια ήταν προϊσταμένη πληρώματος του αεροσκάφους και κάποια στιγμή ο κυβερνήτης την κάλεσε στο κοκ πιτ και της είπε να προετοιμάσουν τους επιβάτες για αναγκαστική προσγείωση. Όπως ήταν φυσικό, οι επιβάτες πανικοβλήθηκαν, οι αεροσυνοδοί όμως, με επικεφαλής την Κάτια, έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τους πείσουν ότι η προσγείωση θα ήταν απολύτως ασφαλής. Η Κάτια κυκλοφορούσε συνεχώς από τη μία άκρη του αεροσκάφους στην άλλη, ελέγχοντας αν οι επιβάτες είχαν πάρει τη σωστή θέση στο κάθισμά τους, όπως απαιτούσε η περίπτωση. Ήταν απόλυτα ψύχραιμη και χαμογελαστή, επειδή γνώριζε ότι ο κάθε επιβάτης μπροστά από τον οποίο θα περνούσε θα προσπαθούσε να διακρίνει στην έκφρασή της κάποια ίχνη ανησυχίας. Ωστόσο εκείνη τα είχε καταφέρει να χαλιναγωγήσει τα συναισθήματα και τις ανησυχίες της και συμπεριφερόταν σαν να μην αντιμετώπιζαν τον παραμικρό κίνδυνο. Κάποια στιγμή, και λίγο πριν ο κυβερνήτης επιχειρήσει αναγκαστική προσγείωση, οι τροχοί ξεμπλόκαραν και το αεροπλάνο προσγειώθηκε κανονικά.

Οι επιβάτες βιάστηκαν να εγκαταλείψουν το αεροσκά-

φος και στις πόρτες εξόδου οι αεροσυνοδοί τούς αποχαιρέτούσαν ευγενικά ζητώντας συγγνώμη για την ταλαιπωρία. Τελευταίος είχε μείνει ένας επιβάτης της διακεκομμένης θέσης, ο οποίος ζήτησε να μιλήσει στην προϊσταμένη πληρώματος...

«Ο επιβάτης αυτός ήταν ο κύριος Κωνσταντίνου. Με χαιρέτησε ευγενικά και με ευχαρίστησε για τον τρόπο που είχα συμπεριφερθεί την κρίσιμη ώρα, και από τους επαίνους που εξέφρασε για την ψυχραιμία μου –η οποία, όπως είπε, συντέλεσε τα μέγιστα στο να μην πανικοβληθούν οι επιβάτες–, βεβαιώθηκα ότι ο συγκεκριμένος επιβάτης είχε φοβηθεί πάρα πολύ, ίσως περισσότερο απ’ όλους. Δε νομίζω ότι θα είναι υπερβολή αν πω ότι είχε πανικοβληθεί. Έμεινε κοντά μου σχεδόν δεκαπέντε λεπτά αραδιάζοντας εγκώμια για την ψυχραιμία μου και για τον τρόπο που είχα διαχειριστεί την κατάσταση και βγήκε από το αεροπλάνο μόνο όταν ήρθε κοντά μας ο κυβερνήτης και είπε ότι έπρεπε να βγούμε και εμείς. Έτσι τον γνώρισα. Απόψε τον είδα για πρώτη φορά από τότε».

Όση ώρα μιλούσαν, ο Δημήτρης είχε έντονα την αίσθηση ότι ένα ζευγάρι μάτια ήταν στυλωμένα πάνω του. Κοίταξε μπροστά και στα πλάγια χωρίς να διακρίνει ποιος τον παρατηρούσε, η επίμονη αίσθηση όμως δεν έλεγε να τον εγκαταλείψει. Κάποια στιγμή στράφηκε πίσω, και τότε την είδε.

Η κόρη του επιχειρηματία στεκόταν με την παρέα της κοντά τους και τον παρατηρούσε έντονα με μια απροσδιόριστη έκφραση. Αυτό που είδε στο πρόσωπό της έμοιαζε με περιφρόνηση ή κάτι τελείως διαφορετικό, κάτι συναρπαστικό ή πολύ επικίνδυνο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, οι ματιές τους συναντήθηκαν κι αμέσως εκείνη έστρεψε το κεφάλι με μια απότομη κίνηση πάνω στον κολονάτο λαιμό της. Τα κατάμαυρα μαλλιά της τινάχτηκαν μ’ αυτή την κίνηση και

μια μικρή μπούκλα βρέθηκε μπροστά στο ένα της μάτι. Την άλλη στιγμή έστρεψε κι εκείνος το κεφάλι μπροστά, νιώθοντας μια ανεξήγητη ταραχή.

* * *

Η Υβόννη Κωνσταντίνου γύρισε το κεφάλι από την άλλη μεριά και για αρκετές στιγμές το βλέμμα της παρέμεινε μετέωρο, καθώς προσπαθούσε να καταλάβει τι ήταν εκείνο που την είχε ενοχλήσει στον αθλητικό βουλευτή που πριν από λίγο μιλούσε με τον πατέρα της. Ήταν εντυπωσιακός στη θωριά, η ίδια τραβούσε σαν μαγνήτης τα αντρικά βλέμματα πάνω της, κι όμως εκείνος δεν της είχε ρίξει ούτε μία ματιά όση ώρα στεκόταν με τη φίλη της κοντά του. Ωστόσο δεν ήταν αυτό που την είχε ενοχλήσει. Βυθίστηκε στη σιωπή κι άξαφνα κατέληξε στη σκέψη πως ήταν τα μάτια του. *Αυτό είναι! Τα μάτια του*, είπε μέσα της. Αυτά τα ήρεμα, βαθιά γαλάζια μάτια του φαίνονταν επίφοβα σαν γαλήνια θάλασσα που απροειδοποίητα αγριεύει. Αυτό ήταν που την ενόχλησε από την πρώτη στιγμή, μόνο που δεν το συνειδητοποίησε αμέσως. Χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά από τη στιγμή που εκείνος έστρεψε ξαφνικά το κεφάλι και οι ματιές τους διασταυρώθηκαν για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, για να καταλάβει ότι στα μάτια του είχε δει ειρωνεία, την οποία διαδέχτηκε αστραπιαία μια αγριότητα που της φάνηκε πρωτόγονη. Σάστισε, νιώθοντας μια απρόσμενη διέγερση.

«Αυτό είναι! Τα μάτια του!» Είχε μιλήσει δυνατά, εντελώς ασυναίσθητα.

«Τι έπαθες; Παραμιλάς;» ρώτησε ξαφνιασμένη η φίλη που βρισκόταν κοντά της.

«Εσύ να το βουλώσεις, Μαθίλδη», απάντησε αδικαιολόγητα εκνευρισμένη η Υβόννη.

Ο Δημήτρης δε σταμάτησε να δέχεται συγχαρητήρια και φιλοφρονήσεις για όση ώρα διήρκεσε η δεξίωση και συναισθανόταν ότι οι αφειδώλευτες εκδηλώσεις προς το πρόσωπό του ήταν ειλικρινείς. Το είχε βιώσει, άλλωστε, πολλές φορές κατά τη διάρκεια της αθλητικής σταδιοδρομίας του. Ο κόσμος αγαπούσε πάντοτε τους αθλητές που πρόσφεραν διακρίσεις στη χώρα, πολύ δε περισσότερο τους ολυμπιονίκες. Είχε βρεθεί και ο ίδιος από την πλευρά του κόσμου λίγο καιρό πριν, τότε που η εθνική ομάδα ποδοσφαίρου κατέκτησε το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα στα γήπεδα της Πορτογαλίας κι έκανε τους δρόμους στις πόλεις και στα χωριά να πλημμυρίζουν από ανθρώπους, μικρούς και μεγάλους, άντρες και γυναίκες, με τη γαλανόλευκη σημαία στα χέρια. Σε μια εποχή που απαξιωνόνταν οι ιδέες οι οποίες γαλούχησαν γενιές και γενιές σε χρόνους περασμένους, οι άνθρωποι ζητούσαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν την αγάπη τους σε ό,τι συμβόλιζε ανέκαθεν η σημαία, που χρόνο με τον χρόνο στόλιζε όλο και λιγότερα μπαλκόνια κατά τις εθνικές εορτές, οι οποίες απαξιωνόνταν επίσης σιγά σιγά και μεθοδευμένα από τους «προοδευτικούς».

«Σε αγαπούν! Πραγματικά σε αγαπούν! Απόψε είσαι ο περισσότερο αγαπητός απ' όλους όσοι βρίσκονται σ' αυτή την αίθουσα». Η Κάτια, κρεμασμένη στο μπράτσο του Δημήτρη, είχε προφέρει τούτα τα λόγια με συγκίνηση που δεν κρυβόταν. Τα μάτια της έλαμπαν από υπερηφάνεια καθώς κοίταζε τον Δημήτρη.

«Το ξέρω. Έχω εισπράξει την αγάπη τους πάμπολλες φορές. Πάμπολλες φορές έχω εισπράξει την αγάπη απλών ανθρώπων. Η αγάπη του κόσμου μ' έστειλε στη Βουλή και υποσχομαι ότι τον κόσμο αυτό δε θα τον απογοητεύσω ποτέ».

Μ' ένα βήμα η Κάτια ήρθε μπροστά του. Αδιαφορώντας για τον κόσμο που ήταν γύρω τους, σήκωσε το χέρι, ακου-

μπώντας το στο σαγόνι του Δημήτρη, και για μερικές στιγμές τον κοίταξε σιωπηλή στα μάτια.

«Ελπίζω, αγάπη μου, να μη χρειαστεί ποτέ να σου υπενθυμίσω την υπόσχεση που έδωσες τώρα μόλις». Είχε μιλήσει αργά αργά, τονίζοντας μία μία τις λέξεις. Κι ο Δημήτρης έβλεπε παρατηρώντας την ότι το πρόσωπό της ήταν περισσότερο σοβαρό παρά ποτέ άλλοτε.

«Γιατί το είπες αυτό;» ρώτησε έπειτα από αρκετές στιγμές σιωπής.

Ο χώρος και η ώρα δεν προσφέρονταν για συζήτηση τέτοιου είδους, ωστόσο η Κάτια δεν ήταν άνθρωπος που θα επηρεαζόταν από τον χώρο και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα.

«Επειδή, αγάπη μου, η πολιτική διαφθείρει τους ανθρώπους. Γι' αυτό είπα ότι ελπίζω να μη χρειαστεί ποτέ να σου υπενθυμίσω την υπόσχεση που έδωσες τώρα δα».

Είχε μιλήσει με τον ίδιο τρόπο και πάλι.

Ένα πλατύ χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του Δημήτρη.

«Δε θα χρειαστεί ποτέ, αγάπη μου. Σου υπόσχομαι ότι δε θα χρειαστεί». Και, αδιαφορώντας για τον κόσμο που τους περιτριγύριζε, σήκωσε το χέρι και, με μια κίνηση άπειρης τρυφερότητας, τη χάιδεψε φευγαλέα στο μάγουλο.

Από κοντά, μια παρέα τριών γυναικών μέσης ηλικίας τούς παρακολούθουσε διακριτικά. Δεν μπορούσαν ν' ακούσουν τι έλεγαν, είδαν όμως την κίνηση που έκανε η Κάτια, ακουμπώντας με το χέρι το σαγόνι του Δημήτρη, είδαν και το χάδι που έδωσε εκείνος στο μάγουλό της.

«Εδώ βρήκαν να ανταλλάσσουν ερωτόλογα και να χαϊδολογιούνται;» αναρωτήθηκε η μία απ' αυτές.

«Σιγά τη γυναίκα! Σαν στέκα του μπιλιάρδου είναι. Έβαξε πολύ να τη βρει;» παρατήρησε η άλλη, μια χυμώδης ξανθιά, τα στήθη της οποίας πήγαιναν να τρυπήσουν το ύφασμα που τα κάλυπτε.

«Μπορεί, χρυσή μου, να διαθέτει προσόντα και αρετές που δε φαίνονται», είπε η τρίτη.

* * *

Αργότερα την ίδια νύχτα, λίγη ώρα πριν αρχίσει να ροδίζει η ανατολή, στο σπίτι της Κάτιας στον Χολαργό, ο Δημήτρης δεν είχε κλείσει μάτι, καθώς βρισκόταν σε υπερδιέγερση. Πλάι του, η Κάτια κοιμόταν ήσυχα, με το δεξί της μάγουλο ακουμπισμένο στο αριστερό του μπράτσο. Το χέρι του είχε μουδιάσει από ώρα, αλλά δεν το τραβούσε για να μην την ξυπνήσει. Όπως κάθε φορά που κοιμόταν πλάι του, έτσι και τούτη ο Δημήτρης αισθανόταν να τον πλημμυρίζει η τρυφερότητα για την κοπέλα που είχε αλλάξει τόσο αποφασιστικά τη ζωή του, προσδίδοντάς της ένα άλλο νόημα. *Η σχέση μας είναι καρμική, αγάπη μου, σκεφτόταν, ενώ η αναπνοή της του χάιδευε το αυτί. Αν ποτέ επιχειρήσει κάποιος να σε βλάψει, ορκίζομαι ότι θα τον κάνω να το μετανιώσει πικρά.*

Την είχε γνωρίσει πριν από τρία χρόνια σ' ένα αεροπορικό ταξίδι, αν και όχι υπερπόντιο, όπως ο επιχειρηματίας Κωνσταντίνου. Εκείνος ταξίδευε για το Λονδίνο και, μέχρι τη στιγμή που μπήκε στο αεροπλάνο, δεν ήξερε καν ότι υπήρχε μια κοπέλα με το όνομα Κάτια Μαυράκη.

Μόλις ανέβηκε τη σκάλα και πέρασε την πόρτα του αεροσκάφους, τον αναγνώρισαν οι αεροσυνοδοί και προκλήθηκε μια μικρή αναστάτωση ανάμεσά τους. Η επιτυχία του στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϊ ήταν ακόμη πολύ πρόσφατη και η λάμψη που τη συνόδευε παρέμενε εκτυφλωτική. Μια όμορφη αεροσυνοδός πήρε το απόκομμα της κάρτας επιβίβασης από το χέρι του και, χαμογελώντας με τα σχόλια άλλων επιβατών, που δεν είχαν τύχει της ίδιας εξυπηρέτησης, τον οδήγησε στη θέση του, ο Δημήτρης όμως δυσκολεύτηκε

να βολέψει τα ανοικονόμητα πόδια του στον στενό χώρο ανάμεσα στο κάθισμά του και στο μπροστινό. Η αεροσυνοδός είχε παραμείνει δίπλα του και, διαπιστώνοντας τη δυσκολία του, του υποσχέθηκε να τον μεταφέρουν σε κάποιο πιο άνετη θέση μόλις θα απογειωνόταν το αεροπλάνο. Πράγματι, λίγα λεπτά μετά την απογείωση, η ίδια κοπέλα τον οδήγησε μπροστά, στη διακεκριμένη θέση, όπου ο χώρος ανάμεσα στα καθίσματα ήταν μεγαλύτερος.

Πριν περάσει πολλή ώρα, ο Δημήτρης αντιλήφθηκε ότι κάθε λίγο οι αεροσυνοδοί μαζεύονταν σχεδόν όλες στη διακεκριμένη θέση, όπου τα περισσότερα καθίσματα παρέμεναν άδεια, αντιλήφθηκε και τα βλέμματα που του έριχναν, συνοδεύοντάς τα με χαμόγελα και σιγοψιθυρίσματα μεταξύ τους, κι άρχισε να το διασκεδάζει. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε στον ίδιο χώρο η προϊσταμένη του πληρώματος, τα χαμόγελα και τα σιγοψιθυρίσματα κόπηκαν με το μαχαίρι και οι αεροσυνοδοί διασκορπίστηκαν. Εκείνη τη στιγμή ο Δημήτρης αντίκρισε για πρώτη φορά την Κάτια Μαυράκη. Πολλές ώρες αργότερα, στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει, εξακολουθούσε να αναρωτιέται γιατί είχε εντυπωσιαστεί τόσο στο αντίκρισμά της.

Η πτήση ήταν πολύ καλή, χωρίς καθόλου αναταράξεις, η προϊσταμένη πέρασε πολλές φορές και από κοντά του, πάντα μ' ένα επαγγελματικό χαμόγελο στα χείλη, και ο Δημήτρης εξακολουθούσε να αναρωτιέται πού οφειλόταν εκείνο το ασυνήθιστο σάστισμα που του προξένησε από την πρώτη στιγμή και που εξακολουθούσε να το αισθάνεται κάθε φορά που διασταυρώνονταν τα βλέμματά τους. Όταν προσγειώθηκαν στο Χίθροου, έμεινε για αρκετά λεπτά στο κάθισμά του κοιτάζοντάς τη να αποχαιρετά τους επιβάτες που έβγαιναν, με το ίδιο πάντα χαμόγελο στα χείλη. Ύστερα σηκώθηκε και ο ίδιος και, την ώρα που την ευχαριστούσε βγαίνοντας,

της έδωσε την κάρτα του. Η κοπέλα την πήρε ευγενικά, ωστόσο το χαμόγελο μισοπάγωσε στα χείλη της.

Γιατί το έκανες τώρα αυτό... γιατί της έδωσες την κάρτα σου; Θα μπορούσες να τη δώσεις σ' οποιαδήποτε από τις άλλες αεροσυνοδούς. Ήταν όλες πολύ όμορφες κι αυτή καθόλου, συλλογιζόταν συνεχώς μέσα στο ταξί που τον είχε πάρει από το αεροδρόμιο. Ωστόσο δεν έβρισκε καμία πειστική απάντηση ή εξήγηση. Ύστερα αναρωτήθηκε αν θα του τηλεφωνούσε αλλά δεν ήταν βέβαιος αν θα το περίμενε, ούτε αν το ήθελε.

Είχαν περάσει περισσότερες από είκοσι πέντε μέρες από τότε, όταν ένα απόγευμα χτύπησε το κινητό του. Πριν απαντήσει, έριξε μια ματιά στον αριθμό: Ήταν από σταθερό τηλέφωνο από την Αθήνα, αλλά ο αριθμός τού ήταν άγνωστος.

«Εμπρός», είπε, φέροντας το κινητό στο αυτί του.

Η φωνή που ακούστηκε από την άλλη άκρη ήταν γυναικεία. Κι ήταν μια φωνή ευχάριστη, με έντονη μουσικότητα στον τόνο της.

«Ο κύριος Δημήτρης Αγγέλου;»

«Ο ίδιος».

«Γεια σας, κύριε Αγγέλου. Είμαι η Κάτια Μαυράκη».

Το όνομα του ήταν εντελώς άγνωστο.

«Η κυρία...» είπε, προσπαθώντας φανερά να καταλάβει ποια ήταν η γυναίκα που είχε αυτό το όνομα, κάτι που έγινε αντιληπτό από εκείνη.

«Είμαι η προϊσταμένη του πληρώματος του αεροπλάνου με το οποίο ταξιδέψατε στο Λονδίνο πριν από κάμποσες μέρες».

Δεν την είχε ξεχάσει καθόλου, ωστόσο ξαφνιάστηκε ευχάριστα λαμβάνοντας το τηλεφώνημά της. Έπειτα από τόσες μέρες δεν το περίμενε πια.

«Έχουν περάσει πάνω από είκοσι πέντε μέρες από τό-

τε», είπε, κι αμέσως σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να πει κάτι πιο έξυπνο, κάτι διαφορετικό.

«Για την ακρίβεια, είκοσι επτά, κύριε Αγγέλου».

«Είκοσι επτά λοιπόν... Ωστόσο έχω τόσο έντονη την εικόνα σας σαν να σας έχω μπροστά μου. Και χαίρομαι πολύ που σας ακούω».

«Αυτό σημαίνει ότι θέλατε να με ακούσετε».

«Ασφαλώς!»

«Κι εγώ ήθελα να σας ακούσω. Άλλωστε γι' αυτό σας τηλεφώνησα».

Για μια στιγμή, εντελώς αυθόρμητα, του ήρθε να τη ρωτήσει γιατί άργησε τόσο, αλλά συγκρατήθηκε.

«Ο αριθμός που είδα στο κινητό μου...»

«Είναι του σπιτιού μου. Από το σπίτι μου σας τηλεφωνώ».

«Σε ποια περιοχή της Αθήνας βρίσκεται το σπίτι σας;»

«Στον Χολαργό».

«Στον Χολαργό λοιπόν. Ωραίο προάστιο. Κατάφυτο».

«Εσάς πού σας βρίσκω τούτη την ώρα;»

«Στο πατρικό μου. Κοντά στον Βόλο. Αύριο όμως θα βρισκομαι στην Αθήνα. Πριν από το μεσημέρι. Αν δεν έχετε πτήση...»

«Εκείνη την ώρα θα πετάω για Στοκχόλμη. Θα επιστρέψω όμως στην Αθήνα γύρω στις επτά».

«Ωραία. Θα θέλατε να βγούμε για φαγητό αύριο το βράδυ;»

«Ναι, γιατί όχι;»

«Σας ευχαριστώ. Πέστε μου τι ώρα μπορώ να περάσω να σας πάρω. Φυσικά, αφού ξεκουραστείτε από το πηγαινέλα στη Στοκχόλμη».

«Μα δε θα είμαι καθόλου κουρασμένη. Τις έχω συνηθίσει αυτές τις πτήσεις. Στις δέκα είναι καλά;»

«Για μένα είναι πολύ καλά».

«Και για μένα. Στις δέκα λοιπόν». Πριν κλείσει, του έδωσε τη διεύθυνσή της και τον αριθμό του κινητού της.

Ο Δημήτρης άφησε το κινητό του στο τραπεζάκι δίπλα του, πλάι στο ποτήρι με τον φραπέ, και για αρκετές στιγμές άφησε το βλέμμα να πλανηθεί στη θάλασσα, που άπλωνε την απεραντοσύνη της μπροστά στον κήπο του πατρικού του. Ένας γλάρος κατέβηκε από ψηλά, διέσχισε χοροπηδώντας τα ακύμαντα νερά κι ύστερα τινάχτηκε σαν βολίδα, σμίγοντας με το σμήνος που έκανε κύκλους από πάνω. Για αρκετές στιγμές, έμεινε να παρακολουθεί τους γλάρους κι έπειτα σηκώθηκε αργά και πέρασε μέσα.

«Μου τηλεφώνησε... Θα τη δω αύριο το βράδυ...» ψιθύρισε.

Η έκπληξη που ένιωσε ακούγοντας τη φωνή της είχε καταλαγιάσει, αφήνοντας στη θέση της μια παράξενη, πρωτόγνωρη αίσθηση.

Αισθανόταν την ανάσα του να βγαίνει λαχανιαστή, όχι όμως από τα λίγα βήματα που είχε κάνει για να μπει στο σπίτι. Τίναξε το κεφάλι του, σαν να ήθελε να διώξει κάποιες περιεργές κι εντελώς ασυνήθιστες σκέψεις, όμως χρειάστηκε να περάσουν αρκετές στιγμές μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι στεκόταν μπροστά στη βιβλιοθήκη και περιεργαζόταν με ύφος σοβαρό μια σειρά δερματόδետους τόμους της Εγκυκλοπαίδειας του Ηλίου που είχε αγοράσει ο πατέρας του τη δεκαετία του '50 και που ο ίδιος δεν τους είχε αγγίξει ούτε μία φορά. Ωστόσο παρέμεινε κάμποσο ακόμα εκεί, νιώθοντας το μυαλό του πασπαλισμένο από αξεδιάλυτη σύγχυση και ταραχή.

Έπρεπε κάτι να κάνει, βγήκε ξανά στον κήπο, προχώρησε ίσαμε τα κάγκελα και βάλθηκε να παρατηρεί τα βαθιά γαλαξοπράσινα νερά, και για πρώτη φορά είχε την αίσθηση ότι έδιναν στη γνώριμη ακρογιαλιά μια εξωπραγματική όψη.

Άξαφνα, αισθάνθηκε την επιθυμία να μπορούσε να τρέξει σαν τους γλάρους πάνω στα ακύμαντα νερά, θαρρείς και προσπαθούσε να δραπετεύσει από τα αισθήματά του.

Δίχως να το θέλει, έφερε ξανά στον νου του εκείνη τη στιγμή που την πρωτοαντίκρισε στη διακεκριμένη θέση του αεροπλάνου που τους πήγαινε στο Λονδίνο, θυμήθηκε έντονα τη σκέψη που έκανε στο αντίκρισμά της, και στη θύμησή της του φάνηκε αφύσικα μακρύς ο χρόνος που θα μεσολαμβάνουσε μέχρι αύριο το βράδυ.

Άργησε να πέσει στο κρεβάτι, μα ακόμα περισσότερο άργησε να τον πάρει ο ύπνος, το πρωί ωστόσο ξύπνησε ευδιάθετος και με τόση ζωντάνια λες και είχε κοιμηθεί πολλές ώρες. Χωρίς χρονοτριβή, μπήκε στο αυτοκίνητό του και φτάνοντας στα Καμένα Βούρλα, σταμάτησε για τον πρώτο καφέ της ημέρας. Κάθισε κάτω από τις πολύχρωμες τέντες και, περιμένοντας να τον σερβίρουν, άφησε το βλέμμα να πλανηθεί στην παραλία. Για πολλοστή φορά αναρωτήθηκε τι έβρισκε ο κόσμος σε τούτη τη θάλασσα που τον έκανε να θεωρεί τα Καμένα Βούρλα ως ωραίο τόπο παραθέρισης. Η θάλασσα ήταν βέβαια καθαρή, ωστόσο η αμμουδιά ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, καθώς αυτό με το οποίο ήταν στρωμένη έμοιαζε περισσότερο με χώμα παρά με άμμο. Καμία σύγκριση δηλαδή με άλλες παραλίες, όπως εκείνες της Θάσου ή της Χαλκιδικής.

Ήταν νωρίς ακόμα, κι όμως η παραλία ήταν γεμάτη. Με την πρώτη ματιά, μπορούσες να καταλάβεις ότι αυτοί που κολυμπούσαν ή έκαναν ηλιοθεραπεία πάνω στις ξαπλώστρες ήταν οι περισσότεροι από τις βόρειες χώρες της Ευρώπης. Λιγότεροι άντρες και περισσότερες γυναίκες, με ασπρουλιάρικο, σαν ξεπλυμένο, δέρμα, που προσπαθούσαν να μαυρίσουν από τις πρώτες μέρες των διακοπών τους. Ένα τζονκμποξ, κατάλοιπο μιας άλλης εποχής, έπαιζε στη διαπασών

τραγούδια των Beatles. Τρία τραπέζια πιο πέρα απ' αυτόν, δύο κοπέλες –Αγγλίδες ή Σουηδέζες σίγουρα–, με ανάλαφρες κλαρωτές φούστες, έπαιρναν τον καφέ τους, μ' ένα τρανζίστορ να σκληρίζει κακόφωνα ανάμεσα σε δύο βαριά πακέτα Marlboro. Κάποια στιγμή, η μία από τις δύο βάλθηκε να τον κοιτάζει επίμονα, ύστερα είπε κάτι στην άλλη, εκείνη στράφηκε και τον κοίταξε κι έπειτα οι δύο κοπέλες αλληλοκοιτάχτηκαν και είπαν κάτι στη γλώσσα τους και γέλασαν δυνατά. Το γέλιο τους τράβηξε την προσοχή ενός κυρτωμένου από τα χρόνια γέρου, που είχε σταθεί δίπλα στον Δημήτρη μ' ένα καλάθακι γεμάτο παστέλια στο χέρι.

«Τις ακούς πώς κακαρίζουν, παλικάρι μου;»

«Τις ακούω».

«Και δεν ξέρεις τι θέλουν;»

«Πες μου».

«Πασπάτεμα θέλουν. Πασπάτεμα!»

Ο Δημήτρης γέλασε, έδωσε ένα εικοσάευρο στον γέρο για ένα παστέλι χωρίς να δεχτεί να πάρει τα ρέστα και, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του, σηκώθηκε και προχώρησε κατά το αυτοκίνητό του.

Φτάνοντας στην Αθήνα, ο Δημήτρης κατέλυσε στο *Εσπέ-ρια*, ένα ωραίο ξενοδοχείο στη Σταδίου, κοντά στην πλατεία Συντάγματος. Είχε μείνει κι άλλες φορές στο ίδιο ξενοδοχείο κι είχε αποφασίσει να μένει σ' αυτό κάθε φορά που θα ερχόταν στην Αθήνα στην περίπτωση που θα εκλεγόταν βουλευτής στις εκλογές, επειδή, εκτός απ' όλα τ' άλλα, βρισκόταν πολύ κοντά στη Βουλή.

Αυτή την ώρα θα πετάει για Στοκχόλμη, σκέφτηκε ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του μόλις τακτοποιήθηκε στο δωμάτιό του. Έπειτα, και για πολλοστή φορά από τη στιγμή που έλαβε το χτεσινό τηλεφώνημά της, ο Δημήτρης αναρωτήθηκε σε τι να οφειλόταν η περιέργη και πρωτοφανής έξαψη

που τον διακατείχε από τότε αλλά δε βρήκε καμιά εξήγηση.

Μέχρι να νυχτώσει, η μέρα τού φάνηκε αιώνας.

Επειδή δεν ήθελε να καθυστερήσει ούτε λεπτό στο ραβτεβού που είχε μαζί της, αλλά και επειδή ελάχιστες φορές είχε πάει στο συγκεκριμένο προάσιο, ξεκίνησε από τις εννέα. Άφησε τη Μεσογείων, ανέβηκε την Περικλέους και κάποια στιγμή βρήκε την οδό Ευτέρπης, όπου έμενε η κοπέλα. Οδηγώντας, άρχισε να αναζητά τον αριθμό της πολυκατοικίας της, δεν άργησε να τον βρει αλλά ήταν αδύνατον να πετύχει κάποια ελεύθερη θέση για να παρκάρει. Όταν πέρασε για τρίτη φορά τον δρόμο, το πήρε απόφαση ότι θα ήταν αδύνατον να σταματήσει κάπου και την κάλεσε από το κινητό του. Η ώρα ήταν δέκα παρά δώδεκα λεπτά ακριβώς. Μετά το τρίτο κουνούνισμα, άκουσε τη φωνή της. Αυτή τη μελωδική φωνή που τον είχε εντυπωσιάσει από την πρώτη στιγμή.

«Καλησπέρα. Ήρθατε;»

«Καλησπέρα. Έχω έρθει αλλά είναι αδύνατον να βρω να παρκάρω και κάνω κύκλους. Θα κάνω έναν κύκλο ακόμα και στις δέκα θα είμαι μπροστά στην πολυκατοικία σας».

«Ωραία. Θα σας περιμένω κάτω».

Καθώς έκανε για τελευταία φορά τον γύρο του τετραγώνου, ο Δημήτρης έφερε στον νου του κάτι που είχε γίνει ένα βράδυ τρεις μήνες πριν, στο καζίνο στο *Πόρτο Καρράς*, και που τούτη τη φορά το θυμήθηκε σαν ένα επεισόδιο ενοχλητικό και άχαρο. Κάποια στιγμή είχε ξεγλιστρήσει από το καζίνο με μια χυμώδη καλλονή που είχε γνωρίσει δυο τρεις ώρες πριν, η οποία δε διαμαρτυρήθηκε καθόλου όταν σταμάτησε το αυτοκίνητό του κάτω από τα πεύκα ενός χαμηλού λόφου. Αυτό που είχε ακολουθήσει στο πίσω κάθισμα ο Δημήτρης το θυμόταν τούτες τις στιγμές σαν κάτι γρήγορο και σχεδόν αηδιαστικό. Κι έπειτα ούτε αυτός ούτε εκείνη αντάλλαξαν κουβέντα επιστρέφοντας στο καζίνο, παρά μονάχα τη στιγ-

μή του αποχωρισμού, όταν είπαν μια ξερή καληνύχτα, την ώρα που άπλωνε το δεξί χέρι μπροστά της για να της ανοίξει την πόρτα.

Οδηγώντας, αναρωτήθηκε γιατί τα ξαναθυμήθηκε τούτες τις στιγμές όλα αυτά αλλά δεν μπόρεσε να δώσει καμιά εξήγηση κι έδιωξε τις σκέψεις από το μυαλό του χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Την άλλη στιγμή ήρθε και πήρε τη θέση τους μια άλλη γυναικεία μορφή, καθόλου όμορφη, αλλά με γοητευτικό χαμόγελο και καθάρια, σπινθηροβόλα μάτια, που θα μπορούσαν να κάνουν το φεγγάρι να ξεκολλήσει από τον ουρανό. Όταν συνειδητοποίησε ότι η καρδιά του γοργοχτυπούσε στη σκέψη της, αναρωτήθηκε γιατί, αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβει.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του αυτοκινήτου, είδε ότι ήταν δέκα ακριβώς και, παίρνοντας την τελευταία στροφή, την είδε στο πεζοδρόμιο να περιμένει. Φρέναρε μαλακά μπροστά της και βγήκε γρήγορα από το αυτοκίνητο. Το χαμόγελο που άνθισε στα χείλη της στο αντίκρισμά του, αποκαλύπτοντας τα θαυμάσια, κατάλευκα δόντια της, φώτισε κι ομόρφυνε τα χαρακτηριστικά της. Ακόμα κι η ανασηκωμένη μύτη της του φάνηκε χαριτωμένη.

«Καλησπέρα, δεσποινίς Μαυράκη. Χαίρομαι που σας βλέπω», είπε δίνοντάς της το χέρι.

«Καλησπέρα. Κι εγώ χαίρομαι που σας συναντώ».

Έκανε μαζί της τον γύρο του αυτοκινήτου, της άνοιξε την πόρτα, περίμενε να μπει και να καθίσει κι έπειτα την έκλεισε μαλακά.

«Πού θέλετε να πάμε;» ρώτησε ξεκινώντας.

«Εσείς είστε ο καβαλιέρος μου απόψε. Αφήνω λοιπόν σε σας την επιλογή».

«Ας πάμε λοιπόν στη θάλασσα».

«Ωραία επιλογή».

Καθώς οδηγούσε, ο Δημήτρης τής έριξε μια γρήγορη ματιά. Καθόταν στητή στο κάθισμα και για πρώτη φορά παρατήρησε το προφίλ της. Ήταν όμορφο. Ακόμα και η μύτη της ταίριαζε στο προφίλ της, έτσι όπως ήταν ανασηκωμένη.

Για λίγες στιγμές μια αμήχανη σιωπή έπεσε ανάμεσά τους.

«Αύριο έχετε πτήση; Θέλω να πω, μήπως πρέπει να σηκωθείτε νωρίς;» ρώτησε ο Δημήτρης.

«Έχετε στον νου σας να ξενυχτήσουμε;» γέλασε η κοπέλα.

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα. Από εσάς εξαρτάται.»

«Ούτε εγώ έχω. Η πτήση μου είναι στις εννέα». Με τις τελευταίες λέξεις, γύρισε προς τον Δημήτρη, κοιτάζοντάς τον χαμογελαστή. «Με λένε Κάτια και σε λένε Δημήτρη. Η βραδιά είναι πολύ όμορφη, τα τραγούδια που ακούγονται από το ραδιόφωνο επίσης, η προοπτική αρκετής ώρας σ' ένα τραπέζι μπροστά στη θάλασσα κάτω από το γεμάτο φεγγάρι είναι μαγευτική, ε, έπειτα απ' όλα αυτά γίνεται να συνεχίζουμε να μιλάμε στον πληθυντικό;»

«Όχι, δε γίνεται», γέλασε ο Δημήτρης. «Κάπου χαλάει η μαγεία, επειδή ο πληθυντικός είναι κορύ πράγμα».

«Αυτό ήθελα να πω και εγώ».

Ούτε κατάλαβαν τότε έφτασαν στη θάλασσα. Διάλεξαν ένα τραπέζι για να έχουν μπροστά τους τον δρόμο του φεγγαριού πάνω στα ακύμαντα νερά. Στα δεξιά τους ένα σιντριβάνι τίναζε ψηλά τους πίδακές του ανάμεσα σε τρεις λιμνούλες ζωσμένες από πέτρινο παραπέτο. Η αύρα τίναζε σταγόνες νερού πάνω στα λουλούδια που φύτρωναν σε φροντισμένα παρτέρια, βρέχοντας τα πέταλά τους και κάνοντας τα χρώματά τους να φαίνονται πιο ζωηρά. Στ' αυτιά τους έφτανε απαλή μουσική. Το μαγαζί είχε λίγο κόσμο. Σχεδόν άδειο.

«Καλύτερα», είπε η Κάτια, περιφέροντας το βλέμμα.

«Είναι νωρίς ακόμη. Σε καμιά ώρα θα είναι γεμάτο», είπε ο Δημήτρης.

Έδωσαν την παραγγελία τους και, περιμένοντας να τους σερβίρουν, ο Δημήτρης παρατηρούσε την Κάτια. Καθόταν περήφανα πλάι του, γεμάτη σιγουριά για τον εαυτό της: ο τρόπος που μιλούσε και οι κινήσεις της είχαν κάτι το αριστοκρατικό που τραβούσε την προσοχή σαν μαγνήτης, κάνοντάς σε να παραβλέπεις τις φακίδες και τις άλλες ατέλειες του προσώπου της. Σιγά σιγά ο κόσμος κοντά τους άρχισε να πυκνώνει, ωστόσο ο Δημήτρης δεν το είχε πάρει χαμπάρι, καθώς αισθανόταν ασυνήθιστα συνεπαρμένος από τη γυναίκα πλάι του κι ούτε είχε συνειδητοποιήσει ακόμη ότι είχε ήδη αρχίσει να νιώθει μια πρωτόγνωρη στοργή για εκείνη, σαν να ήθελε να την προστατεύσει, να κρατήσει ανέπαφη την καλοσύνη που αναδυόταν από τα μάτια της και άφθαρτη τη χαρά που θα της προξενούσε οτιδήποτε της άρεσε.

«Τι έπαθες;»

Είχε απορροφηθεί από τις σκέψεις του και η ερώτηση της κοπέλας τον ξάφνιασε.

«Τίποτα. Γιατί φαντάστηκες ότι έπαθα κάτι;»

«Επειδή ξαφνικά ήταν σαν να χάθηκες. Σαν να βρισκόσουν αλλού».

Οι λέξεις ήρθαν αυθόρμητα στα χείλη του.

«Απλώς μ' έχει συνεπάρει ο τρόπος που μιλάς...»

«Να το εκλάβω ως κομπλιμέντο αυτό;»

«Είναι αλήθεια. Αισθάνομαι συνεπαρμένος από την παρουσία σου. Και, ξέρεις, είναι η πρώτη φορά που το λέω αυτό σε γυναίκα...»

«Εσύ;» Τα μάτια της γελούσαν πιο πολύ από τα χείλη της.

«Ναι. Εγώ. Και χαίρομαι πάρα πολύ που είμαστε μαζί».

«Το βλέπω. Αλλά γιατί;»

Δεν κατάλαβε το νόημα της ερώτησης και για μερικές στιγμές την κοίταξε σιωπηλός.

«Γιατί; Επειδή...»

Πρώτη φορά στη ζωή του αισθανόταν τόση ταραχή. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο μπερδεμένος με μια γυναίκα. Κι ύστερα, εντελώς αυθόρμητα, ρώτησε αυτό που τον έκανε να αναρωτηθεί από την ώρα που είχε λάβει το τηλεφώνημά της στο πατρικό του.

«Γιατί άφησες να περάσουν τόσες μέρες χωρίς να μου τηλεφωνήσεις;»

Από το ξάφνιασμα που είδε στην έκφρασή της κατάλαβε ότι δεν περίμενε ν' ακούσει τα λόγια που είχαν βγει από τα χείλη του. Ωστόσο απάντησε αμέσως στην ερώτησή του.

«Επειδή προβληματίστηκα πολύ με το αν έπρεπε να το κάνω. Μα κι επειδή αναρωτήθηκα πολλές φορές για το τι ήταν εκείνο που σε έκανε να μου δώσεις την κάρτα σου».

«Θα σου απαντήσω μ' έναν τρόπο που σίγουρα δε θα τον περιμένεις. Θα σου φανερώσω τι είπα μέσα μου την πρώτη κιόλας στιγμή που σε αντίκρισα στη διακεκριμένη θέση του αεροπλάνου. Αυτό το πρόσωπο δε θα το ξεχάσω ποτέ. Αυτό είπα μέσα μου. Κι αν θυμάσαι, έμεινα σχεδόν τελευταίος, περιμένοντας να βγουν όλοι οι επιβάτες. Αυτό που είμαι βέβαιος ότι δεν παρατήρησες είναι ότι όλη εκείνη την ώρα δεν πήρα τα μάτια μου από πάνω σου».

«Κάνεις λάθος. Το είχα προσέξει. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που μ' έκαναν να σου τηλεφωνήσω».

Ο Δημήτρης χαμογέλασε. «Μπορώ ν' ακούσω και τους άλλους;»

«Όχι. Κι όχι επειδή δεν το θέλω. Ούτε επειδή διστάζω. Αλλά επειδή δεν τους έχω, ίσως, ξεκαθαρίσει μέσα μου».

Για μερικές στιγμές την κοίταξε διερευνητικά.

«Ευτυχώς που δεν επενέργησε αρνητικά κάποιος απ' αυτούς τους άλλους λόγους. Θα ήταν κρίμα. Επειδή χαίρομαι ειλικρινά που είμαστε απόψε μαζί... αλλά και με την προοπτική που ανοίγεται από την αποψινή μας συνάντηση».

Εκείνη είχε παραμείνει σιωπηλή ακούγοντάς τον. Το βλέμμα της ωστόσο τον διαπερνούσε. Και τα μάτια της ήταν πιο όμορφα παρά ποτέ.

«Ελπίζω να μην αποδειχτεί ότι ήταν λάθος...» είπε έπειτα από παρατεταμένη σιωπή.

«Ποιο;»

«Το ότι σου τηλεφώνησα τελικά. Και το ότι είμαστε τώρα μαζί και κουβεντιάζουμε αυτά τα πράγματα.»

«Δε θα αποδειχτεί!» Ο τόνος της φωνής του έδειχνε ότι ήταν πεπεισμένος γι' αυτό που είχε ξεστομίσει.

«Το ελπίζω. Κι ελπίζω επίσης να μη χρειαστεί ποτέ να σου επισημάνω ότι έκανες λάθος σ' αυτό που πιστεύεις τώρα. Επειδή βλέπω καθαρά ότι το πιστεύεις.»

Ήθελε να τη διαβεβαιώσει ότι δε θα έλεγε ποτέ κάτι που δε θα το πίστευε, αλλά σταμάτησε εγκαίρως, καθώς, αν τον ρωτούσε, δε θα ήξερε να της πει πού βάσιζε την τόση πεποίθησή του. Έβλεπε όμως ότι εκείνη περιέμενε ένα σχόλιο πάνω σ' αυτά που είχε διατυπώσει και, ξαφνικά, τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση μια κοπέλα που στάθηκε δίπλα τους πουλώντας λουλούδια. Άπλωσε το χέρι, διάλεξε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο και της το πρόσφερε. Εκείνη εντυπωσιάστηκε από μια τόσο απλή κίνηση.

«Ευχαριστώ, Δημήτρη. Ξέρεις, δε μ' έχουν συνηθίσει σε τέτοιες αβρότητες. Και πάλι ευχαριστώ». Με τις τελευταίες λέξεις άπλωσε αυθόρμητα το χέρι κι έσφιξε με την παλάμη της την ανάστροφη της δικής του.

Ο Δημήτρης ταράχτηκε. Η ζεστασιά της σάρκας της τον δόνησε σαν φτεροκόπημα του ξαφνικού θέρους.

«Γιατί το είπες αυτό τώρα;» ρώτησε και η απορία του ήταν ειλικρινής, χωρίς ίχνος προσποίησης.

«Επειδή δεν είμαι η γυναίκα που ένας άντρας αισθάνεται την επιθυμία να της προσφέρει λουλούδια.»

«Η απάντηση δε με πείθει. Σε ρωτάω ξανά λοιπόν. Γιατί το είπες αυτό;»

«Επειδή είμαι μια γυναίκα που δε θα γυρίσει ένας άντρας να την κοιτάξει». Λέγοντας αυτά τα λόγια, τον κοίταζε με μάτια γεμάτα φως.

«Κάνεις λάθος. Και μάλιστα μεγάλο».

«Όχι, Δημήτρη, δεν κάνω. Το ξέρω ότι δεν είμαι όμορφη».

«Κι όμως, κάνεις. Είσαι μια πολύ χαριτωμένη γυναίκα και θα 'πρεπε να το ξέρεις. Μόνο που η ομορφιά σου είναι τόσο διαφορετική που ένας άντρας πρέπει να σε μελετήσει για να την προσέξει».

«Είμαι γυναίκα, και ως γυναίκα διαθέτω την έμφυτη φιλαρέσκεια του φύλου μου. Μου αρέσει να ακούω λόγια σαν αυτά που μου λες. Με κολακεύουν κιόλας, αλλά έχω και καθρέφτη στο σπίτι μου».

«Σίγουρα θα είναι παραμορφωτικός».

«Όχι, δεν είναι. Ξέρω τι βλέπω όταν κοιτάζομαι μέσα του».

Δεν ξέρω άλλη γυναίκα που να σου μοιάζει, πήγε να πει ο Δημήτρης αλλά συγκρατήθηκε.

«Κι όμως, επιμένω πως κάνεις λάθος. Και ξέρεις γιατί; Η ομορφιά υπάρχει πάντα στο πρόσωπο μιας γυναίκας. Η οπτική γωνία μπορεί να αλλάζει, μα όχι η ουσία. Πάνω σ' αυτό είμαι απόλυτος».

«Δημήτρη, δεν είμαι βέβαιη αν τα λες όλα αυτά από ευγένεια ή αν όντως τα πιστεύεις. Ό,τι κι αν είναι από τα δύο, μου αρέσουν. Σε διαβεβαιώνω ότι θα θυμάμαι όλη νύχτα και τα κολακευτικά λόγια σου και το τριαντάφυλλο που μου χάρισες. Όπως και κάθε νύχτα που θα στέκομαι δίπλα στο παράθυρο και θα κοιτάζω τις σκιές του δρόμου περιμένοντας να φανεί αυτό που προσδοκά κάθε γυναίκα». Έμεινε για λίγο σιωπηλή κι ύστερα πρόσθεσε: «Αυτό που προσδοκά κάθε άνθρωπος, αδιάφορο αν είναι άντρας ή γυναίκα...»

«Έχεις απόλυτο δίκιο. Όλοι έχουμε σταθεί κάποιες φορές δίπλα σ' ένα παράθυρο κοιτάζοντας τις σκιές του δρόμου, σαν να καρτερούμε κάτι που όμως δεν ξέρουμε αν θα φανεί ποτέ».

«Ξέρεις τι μου θύμισες τώρα, Δημήτρη; Ένα ποίημα που διάβασα κάποτε. Δε θυμάμαι ποιος ήταν ο ποιητής, όμως το ποίημα το θυμάμαι πολύ καλά, επειδή εκφράζει μια μεγάλη αλήθεια. Θέλεις να το ακούσεις;»

«Βέβαια. Θέλω».

«Ακουσέ το λοιπόν. Το ποίημα έλεγε:

*Δεν ωφελεί να καρτεράς όρθιος στην πόρτα του σπιτιού
και με τα μάτια στους νεκρούς τους δρόμους στηλωμένα:
–αν είναι να 'ρθει, θε να 'ρθεί δίχως να νοιώσεις από πού
και, πίσω σου πλησιάζοντας με βήματα σβησμένα,
θε να σου κλείσει απαλά με τ' άσπρα χέρια της τα δυο
τα μάτια που κουράστηκαν τους δρόμους να κοιτάνε·
κι όταν, γελώντας, ναν της πεις θα σε ρωτήσει: –Ποια 'μαι
εγώ; απ' της καρδιάς το σκίρτημα θα καταλάβεις ποια
'ναι...**

»Το ποίημα δεν τελειώνει εδώ. Έχει ένα δυο στίχους ακόμα αλλά δεν τους θυμάμαι».

«Είναι φοβερό όντως. Ένας συγγραφέας θα μπορούσε να γράψει ολόκληρο μυθιστόρημα βασιζόμενος στους στίχους τούτου του ποιήματος».

Μιλώντας, δεν την άφηνε από τα μάτια του. Κι όσο την κοίταζε, έβρισκε πάνω της πράγματα που τον έθελγαν.

«Να σε ρωτήσω κάτι, Κάτια;»

* Κώστας Ουράνης, «Η αγάπη», *Ποιήματα*, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 2009², σελ. 159.

«Ό,τι θέλεις».

«Τι γνώμη έχεις για τον έρωτα;»

Για μια δυο στιγμές η κοπέλα έδειξε να αιφνιδιάζεται. Ήταν μια ερώτηση που δεν την περίμενε.

«Δεν έχω ερωτευτεί ποτέ, συνεπώς δεν έχω προσωπικές εμπειρίες. Άλλωστε φαντάζομαι ότι δεν είναι αυτό το νόημα της ερώτησής σου».

«Ασφαλώς. Μιλάω γενικά».

«Ο Βίκτωρ Ουγκό λέει ότι έρωτας είναι ο ασπασμός των αγγέλων προς τα άστρα. Εγώ όμως...»

Ο Δημήτρης είχε ακούσει τ' όνομα του μεγάλου συγγραφέα, αλλά δεν είχε διαβάσει κανένα από τα αριστουργήματα που τον έκαναν αθάνατο. Είχε δει μόνο τους *Αθλίους* στον κινηματογράφο και την *Παναγία των Παρισίων* στην τηλεόραση.

«...το λέω αλλιώς», συνέχισε η κοπέλα. «Λέω λοιπόν ότι ο έρωτας γεννιέται με το βλέμμα, με την ευχαρίστηση ή μάλλον με την ηδονή του βλέμματος του άντρα στη γυναίκα και της γυναίκας στον άντρα, τρέφεται με την απόλυτη ανάγκη να βλέπει ο ένας τον άλλο και ολοκληρώνεται όταν δύο ερωτευμένοι διαπιστώσουν ότι είναι αδύνατος ο χωρισμός».

Τον είχε αφήσει κατάπληκτο. Οι λέξεις βγήκαν αυθόρμητα από τα χείλη του.

«Είσαι μια γυναίκα ξεχωριστή!»

Εκείνη τον κοίταξε με το καθάριο βλέμμα της.

«Γιατί το είπες αυτό;»

«Επειδή πιστεύω ότι αυτό σε εκφράζει απόλυτα».

«Δεν το δέχομαι. Ούτε το πιστεύω».

«Εγώ όμως το πιστεύω».

«Με ξέρεις τόσο λίγο για να είσαι τόσο απόλυτος».

«Σε ξέρω λίγο καιρό, ναι, αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν κάνω λάθος».

«Μια που με ρώτησες για τον έρωτα, να σου πω και κάτι άλλο, Δημήτρη. Και θα σου το πω εγώ η ανέραστη. Ο έρωτας πιστεύω ότι είναι σαν ένα λουλούδι τόσο ντελικάτο που και μόνο ένα αδέξιο άγγιγμα μπορεί να τον λαβώσει. Να τον τραυματίσει ανεπανόρθωτα. Είναι όμως και τόσο δυνατός που, σαν είναι να 'ρθει, δεν υπάρχει τίποτα ικανό να τον εμποδίσει να αναπτυχθεί». Γέλασε παρατηρώντας την έκφρασή του. «Αυτό ειδικά να το θυμάσαι, αν τύχει να ερωτευτείς».

Κάτι στην έκφρασή της παραξένεψε τον Δημήτρη. Στύλωσε πάνω της το βλέμμα εξεταστικά, προσπαθώντας να ανακαλύψει τι ήταν αυτό. Το πρόσωπό της ήξερε να κρύβει καλά τα μυστικά του. Ξάφνου αισθάνθηκε μια ανεξήγητη ταραχή. *Μα τι έπαθα;* αναρωτήθηκε. Η Κάτια ωστόσο εξακολουθούσε να τον κοιτάζει με τα γλυκά και αθώα μάτια της. Απροσδόκητα, γέλασε δυνατά.

«Ξέρεις κάτι, Δημήτρη; Γνωρίζομαστε τόσο λίγο κι όμως έχω την αίσθηση ότι σε ξέρω από παλιά. Αισθάνομαι άνετα μαζί σου. Πιστεύω ότι είναι η αύρα που εκπέμπεις αυτή που με κάνει να αισθάνομαι έτσι. Πιστεύω ακόμα ότι ποτέ δε θα νιώσει ανία κάποιος που είναι δίπλα σου, ώστε να σκεφτεί ποτέ θα περάσει η ώρα για να φύγει τρέχοντας».

«Τώρα είσαι εσύ αυτή που με κολακεύει».

«Όχι, καθόλου. Λέω ό,τι αισθάνομαι. Κι ούτε κατάλαβα ποτέ πέρασε η ώρα. Κοίταξε γύρω μας».

Ο Δημήτρης πήρε το βλέμμα από πάνω της και το περιέφερε στον χώρο. Το κέντρο, που κάποια στιγμή ήταν γεμάτο, είχε αδειάσει τώρα. Μόνο άλλα τρία τραπέζια παρέμεναν πιασμένα.

«Κι είχαμε έρθει από τους πρώτους», είπε κι αναρωτήθηκε κι ο ίδιος πότε πέρασε η ώρα.

«Η ώρα περνάει πολύ γρήγορα όταν έχεις ευχάριστη

συντροφιά», είπε η Κάτια, λες κι είχε διαβάσει τη σκέψη του.

«Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν τώρα δα κι εγώ». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του και στράφηκε στην κοπέλα.

«Αν δεν είχες πτήση αύριο, θα σου πρότεινα να συνεχίσουμε κάπου αλλού για ένα ποτό», είπε και γι' άλλη μια φορά η απάντησή της τον ξάφνιασε.

«Έχω πτήση, ναι, αλλά δεν πρόκειται να πιλοτάρω εγώ το αεροπλάνο».

Όταν μπήκαν στο αυτοκίνητο, η Κάτια γύρισε και τον κοίταξε χαμογελώντας.

«Άκου και κάτι άλλο που είπε ο Βίκτωρ Ουγκό για τον έρωτα, που το θυμήθηκα τώρα δα: *“Η υπέροχη εντυχία της ζωής είναι η πεποίθηση πως ερωτεύονται τον αληθινό σου εαυτό ή, καλύτερα, σε ερωτεύονται παρά τον αληθινό σου εαυτό”*. Κάποια σαν εμένα θα είχε υπ' όψιν του όταν το έλεγε. Άκουσε τώρα αυτό που σκέφτομαι εγώ για τον έρωτα: Ο έρωτας ζει όταν ο πόθος να είσαι αντικείμενο του πόθου σε κατακλύζει τόσο παρανοϊκά, που αισθάνεσαι ότι και τη ζωή σου θα 'δινες ακόμη. Έτσι το σκέφτομαι εγώ, αλλά σε παρακαλώ να μην το σχολιάσεις. Αυτά λοιπόν και τέραμα η συζήτηση για έρωτες».

Δύο ώρες αργότερα, στο ξενοδοχείο του, ο Δημήτρης σκεφτόταν ότι ο εξωτερικός κόσμος είναι μια εικόνα του κόσμου που κλείνουμε μέσα μας κι αυτός αισθανόταν ότι τούτη τη νύχτα έκλεινε μέσα του μια πληρότητα χωρίς όρια. Θυμόταν την έξαψη που τον διακατείχε από τη στιγμή που έλαβε το τηλεφώνημά της στο πατρικό του. Θυμόταν την ξαφνική έκσταση εκείνου του απροσδόκητου τηλεφωνήματος. Θυμόταν τη στιλπνότητα και την ομορφιά των γήινων πραγμάτων που αντίκριζαν τα μάτια του κατά τη διαδρομή από τον Βόλο ως την Αθήνα. Θυμόταν την αίσθηση, από τη στιγμή που κάθισαν στο τραπέζι μπροστά στη θάλασσα, ότι δεν

υπήρχε κανείς άλλος στον κόσμο πέρα απ' αυτούς τους δύο. Θυμόταν τα λόγια που αντάλασσαν, που ήταν σαν γέλιο χωρίς λόγο, μοιρασμένο πάνω σε φωτισμένο με κεριά μικρό τραπέζι. Θυμόταν ότι οι στιγμές όλες μύριζαν γιασεμί και αγιόκλημα.

Τούτη τη νύχτα όλα ήταν διαφορετικά... και τα χρώματα ήταν πιο έντονα. Κάθε κομμάτι της θάλασσας μπροστά τους είχε διαφορετικό χρώμα από το διπλανό του, κάθε κομμάτι του ουρανού πάνωθ' τους ήταν πλημμυρισμένο από αστέρια διαφορετικού χρώματος, που έλαμπαν σαν διαμάντια... Ακόμα κι ο γαλαξίας φαινόταν στα μάτια του, και μάλιστα ολόλαμπρος, κι ας μην μπορούσαν να τον δουν άλλα μάτια.

Άξαφνα, συνειδητοποίησε ότι ήταν ερωτευμένος.

Και συγκλονίστηκε.

Δεν ήταν λογικό αλλά ήταν ακατανίκητο. Δεν ήταν λογικό επειδή ποτέ δεν πίστευε στον κεραυνοβόλο έρωτα, αλλά ήταν ακατανίκητο επειδή την είχε ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που οι ματιές τους συναντήθηκαν εκεί, στη διακεκριμένη θέση του αεροπλάνου. Δεν ήταν λογικό επειδή πέρασαν είκοσι οκτώ μέρες χωρίς να το καταλάβει, αλλά ήταν ακατανίκητο επειδή από τώρα κι έπειτα οι ώρες θα περνούσαν βασανιστικά αργά μέχρι να την ξαναδει.

Τούτη τη νύχτα, κοντά στο ξημέρωμα, ο Δημήτρης ευχόταν να είχε τη δύναμη να καταργήσει τον χρόνο. Τούτη τη νύχτα σκεφτόταν ότι τα μάτια ενός ερωτευμένου βλέπουν καλύτερα κι από τα μάτια του αετού κι ότι ο έρωτας είναι τελικά πιο δυνατός απ' όλες τις δυνάμεις της φύσης.

Τούτη τη νύχτα, για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Δημήτρης ένιωθε ολοκληρωμένος. Αυτός που είχε πετύχει τόσες και τόσες διακρίσεις στους στίβους, που είχε κερδίσει τόσα ολυμπιακά μετάλλια και την παγκόσμια αναγνώριση, τούτες τις στιγμές αισθανόταν ότι ο έρωτας τον είχε ολοκληρώσει και

τον είχε πάει πέρα από τον εαυτό του. Για πρώτη φορά στη ζωή του σκεφτόταν ότι, είτε είσαι ολυμπιονίκης είτε άνθρωπος που δεν μπήκε ποτέ στους στίβους, είτε είσαι πλούσιος ή φτωχός, σοφός ή ανόητος, ενάρετος ή κακός, αυτό που χρειάζεσαι, που το έχεις ανάγκη και που το αξίζεις, είναι ο έρωτας ως αίσθημα. Η αγάπη. Ο έρωτας που ως αίσθημα δε ζητάει τίποτα, απλώς αυτοεκπληρώνεται έχοντας τη δύναμη να βάζει τα καλά μαζί με τα άσχημα κι όλα μαζί να τα κάνει μοναδικά.

Απόψε, τούτη τη νύχτα που πήγαινε να τελειώσει, ο Δημήτρης αισθανόταν ότι είχε πει το κρασί της ζωής, ότι απέκτησε την καλύτερη γνώση κι ότι ένιωσε την πιο γλυκιά ζεστασιά, έχοντας βρει τον παράδεισο σε δυο γλυκά μάτια. Και τώρα που το σκεφτόταν, είχε την αίσθηση ότι, όλες τις ώρες που βρίσκονταν μαζί, τα μάτια του φιλιούνταν μ' εκείνα τα γλυκά μάτια. Θα 'ταν ευτυχισμένος αν ήταν βέβαιος ότι και η δική της ψυχή ανταποκρινόταν στο φιλί που της έστελνε η ψυχή του.

Στο ψυγείο του δωματίου του υπήρχαν αναψυκτικά και διάφορα ποτά. Έριξε ούισκι σ' ένα ποτήρι, το απογέμισε με κόκα κόλα και βγήκε στο μπαλκόνι.

Κάτω από τα πόδια του, η Σταδίου είχε αρκετή κίνηση, ακόμα και τούτη την ώρα. Άξαφνα, ένα κύμα μελαγχολίας τον σκέπασε. Το έβρισκε παράξενο που πριν από λίγο καιρό ελάχιστες φορές ένιωθε μόνος μέσα στην απέραντη ερημιά και τη σιωπή του χωριού απ' όπου καταγόταν ο πατέρας του, ψηλά στο Πήλιο. Το χωριό ήταν πια ακατοίκητο, ωστόσο ο πατέρας του είχε διατηρήσει το πατρικό του σε καλή κατάσταση και στον Δημήτρη άρεσε να μένει σ' αυτό δυο τρεις μέρες, χειμώνα ή καλοκαίρι αδιάφορο, χωρίς να τον ενοχλούν η μοναξιά και η θλίψη που τον περιτριγυρίζαν. Τώρα, μπροστά σε τόσο κόσμο που κυκλοφορούσε κάτω

από τα πόδια του, ανάμεσα σε φωνές, κορναρίσματα αυτοκινήτων και γέλια, αισθανόταν βαθιά μοναξιά. Δεν είναι παράδοξο που την πιο μεγάλη μοναξιά τη βιώνουμε πολλές φορές μέσα στην πολυάνθρωπη έρημο των μεγαλουπόλεων, άρχισε να λέει μέσα του, κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι. Τέλειωσε το ποτό του κι έπεσε στο κρεβάτι πιστεύοντας ότι θα αργούσε να κοιμηθεί, ωστόσο ο ύπνος τον πήρε μέσα σε ελάχιστα λεπτά.

Ήξερε τι ώρα έφτανε η πτήση της, και την άλλη μέρα την περίμενε στο αεροδρόμιο μισή ώρα πριν προσγειωθεί το αεροπλάνο. Κάποια στιγμή άκουσε την αναγγελία άφιξης της πτήσης της και, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του, διαπίστωσε ότι είχαν φτάσει χωρίς καθυστέρηση. Παρόλο που είχαν μιλήσει δύο φορές από το τηλέφωνο, δεν της είχε φανερώσει την πρόθεσή του να την περιμένει στο αεροδρόμιο.

Οι επιβάτες άρχισαν να βγαίνουν και να μαζεύονται στον χώρο παραλαβής των αποσκευών και κάποια στιγμή την είδε να κατευθύνεται προς την έξοδο, βαδίζοντας ανάμεσα σε δύο άντρες – τον κυβερνήτη και τον συγκυβερνήτη του αεροπλάνου. Κάτι της έλεγε ο ένας απ' αυτούς κι εκείνη γελούσε κοιτάζοντάς τον. Ύστερα, καθώς έστρεψε το κεφάλι μπροστά, τον αντιλήφθηκε που την περίμενε και για μια στιγμή κοντοστάθηκε. Το γέλιο παραχώρησε τη θέση του σε μια έκφραση έκπληξης κι έπειτα χαμογέλασε και το πρόσωπό της φωτίστηκε περισσότερο απ' όσο όταν γελούσε. Γύρισε και είπε κάτι στους άντρες που τη συνόδευαν, κι αφήνοντάς τους, κατευθύνθηκε γρήγορα προς το μέρος του.

«Τι κάνεις εδώ; Ταξιδεύεις;» τον ρώτησε μόλις έφτασε κοντά του.

«Όχι, δεν ταξιδεύω. Απλώς ήξερα την ώρα που έφτανε η πτήση σου και σε περιμένα».

«Δεν το πιστεύω!» Η έκπληξη και η ευχαρίστηση που αι-

σθάνθηκε ακούγοντάς τον δεν κρύβονταν, ο Δημήτρης ωστόσο δεν της άφησε τον καιρό να συνέλθει. Είχε φέρει μαζί του μια ορχιδέα μέσα σε μια κομψή διάφανη πλαστική θήκη και της την πρόσφερε.

«Δημήτρη! Τί είναι αυτό; Με κακομαθαίνεις!» Και με μια αυθόρμητη κίνηση τον έπιασε από τον ώμο, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών και τον φίλησε στο μάγουλο.

Βαδίζοντας πλάι πλάι, κατευθύνθηκαν κατά την έξοδο.

«Με τι ήρθες;» τον ρώτησε η κοπέλα μόλις βγήκαν.

«Ήρθα με ταξί. Επειδή μου είχες πει ότι θα ερχόσουν στο αεροδρόμιο με το αυτοκίνητό σου, δεν πήρα το δικό μου».

«Ωραία. Θα σε πάω λοιπόν εγώ για φαγητό». Έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι της. «Τι λες για Σούνιο;»

«Θα είναι τέλεια».

«Ξέρω ένα ταβερνάκι δίπλα στη θάλασσα. Είναι μικρό, καθόλου εντυπωσιακό, αλλά θα 'λεγα ότι έχει κάτι το ξεχωριστό. Κι ό,τι πάρεις μυρίζει θάλασσα».

Το ταβερνάκι ήταν πράγματι όπως το είχε περιγράψει. Κι ήταν πεντακάθαρο, μπροστά σ' έναν μικρό γραφικό κολπίσκο.

«Σου αρέσει εδώ;» τον ρώτησε μόλις κάθισαν. Δίπλα τους, ένας μεγάλος πλατύφυλλος βασιλικός μοσχοβολούσε μέσα στην ασβεστωμένη γλάστρα του.

Του άρεσε. Ήταν πράγματι πολύ όμορφα. Αλλά, κι αν ακόμα δεν ήταν, εκείνος θα τα έβλεπε όλα όμορφα. Επειδή αυτό που ένιωθε ήταν κάτι περισσότερο από υποταγή στη θέλησή της και σ' ό,τι άρεσε σ' εκείνη.

«Μου αρέσει. Αλλά ξέρεις κάτι; Μαζί σου θα έβλεπα ομορφιές ακόμα κι εκεί όπου δε θα υπήρχαν».

«Ωστε έτσι. Πάντως, Δημήτρη, αν το 'χεις βάλει σκοπό να μου ανεβάσεις την αυτοπεποίθησή, σε πληροφορώ ότι βρισκεσαι ήδη σε καλό δρόμο».

«Αρνούμαι να το πιστέψω».

«Ποιο; Ότι βρίσκεσαι ήδη σε καλό δρόμο;»

«Όχι αυτό. Αρνούμαι να πιστέψω ότι εσύ», τόνισε ιδιαίτερα τη λέξη, «έχεις ανάγκη από επιβεβαίωση. Ότι έχεις ανάγκη να σου ανεβάσει κάποιος την αυτοπεποίθησή. Η μετριοφροσύνη είναι, βέβαια, αρετή αλλά μέχρις ενός σημείου».

Η Κάτια στύλωσε το βλέμμα στο πρόσωπό του και για αρκετές στιγμές τον κοίταξε σιωπηλή. Καμία σύσπαση του προσώπου της δε φανέρωνε τα συναισθήματά της. Το βλέμμα της τον διαπερνούσε.

«Σαν να μου φαίνεται πως είσαι με το παραπάνω βέβαιος για τον εαυτό μου», είπε και η έκφρασή της παρέμενε σοβαρή.

«Ναι. Είμαι».

Η Κάτια παρέμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές ακόμη. Κι όταν μίλησε, είπε κάτι διαφορετικό απ' αυτό που περίμενε ο Δημήτρης.

«Τι σκέφτεσαι για μένα, Δημήτρη;»

Η ερώτηση τον αιφνιδίασε, ωστόσο οι λέξεις ήρθαν αυθόρμητα στα χείλη του. Ήταν έτοιμος να της πει ότι ήταν ερωτευμένος μαζί της, ότι φλεγόταν από πόθο να την αγγίξει, αλλά σταμάτησε εγκαίρως, επειδή αυτό που έβλεπε στο πρόσωπό της ορθώθηκε σαν πέτρινος τοίχος ανάμεσά τους. Ήταν τόσο λίγος ο χρόνος της γνωριμίας τους που το πιθανότερο ήταν να μην τον πιστέψει.

«Αυτό που σκέφτομαι για σένα θα σου το πω οπωσδήποτε. Αλλά όχι τώρα, επειδή...» Κόμπιασε. Η Κάτια εξακολουθούσε να τον κοιτάζει ερωτηματικά. «Επειδή δε θα με πιστέψεις. Κι επειδή δε θέλω να εκλάβεις διαφορετικά αυτά που έχω να σου πω...»

Άξαφνα είδε ένα πονηρό παιχνιδίσμα στα μάτια της.

«Κι αν σε παρακαλέσω;»

«Τι;»

«Να μου πεις αυτό που σου ήρθε στα χείλη όταν σε ρώτησα τι σκέφτεσαι για μένα. Το είδα καθαρά ότι πήγες να πεις κάτι αλλά άλλαξες γνώμη. Πες το μου λοιπόν. Και υπόσχομαι ότι δε θα εκλάβω διαφορετικά τα λόγια σου».

«Αποκλείεται. Μην επιμένεις. Θα σου μιλήσω κάποια στιγμή και τότε θα καταλάβεις γιατί αρνούμαι να το κάνω τώρα».

«Εγώ όμως θα επιμείνω. Και ξέρεις γιατί; Επειδή πιστεύω ότι κάθε σκέψη θα πρέπει να εκφράζεται τη στιγμή που την αισθάνεσαι. Διαφορετικά, χάνει, πώς να το πω, την αμεσότητά της, επειδή δε θα έχει τη γνησιότητα ή, αν θέλεις, τον αυθορμητισμό της πρώτης στιγμής. Πες μου λοιπόν».

«Με ρώτησες ποια γνώμη έχω για σένα...» είπε ο Δημήτρης έπειτα από αρκετές στιγμές δισταγμού.

«Ακριβώς».

«Φυσικά, την καλύτερη, επειδή...»

«Επειδή;»

«Είμαι ερωτευμένος μαζί σου!»

Η Κάτια σάσισε ακούγοντάς τον, ανέκτησε όμως γρήγορα την αυτοκυριαρχία της. Ένα πλατύ χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό της.

«Άκουσέ με, Δημήτρη. Έχω ήδη αποφασίσει να κοιμηθώ μαζί σου. Συνεπώς δε χρειάζεται να μου πεις ότι είσαι ερωτευμένος μαζί μου για να με πείσεις», είπε, αφήνοντάς τον άφωνο.

«Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που δίσταζα να σου φανερώσω τα συναισθήματά μου. Φοβόμουν ότι δε θα με πίστευες, επειδή δεν έχει μεσολαβήσει πολύς καιρός από τη μέρα που γνωριστήκαμε και στην ουσία είναι η δεύτερη μόλις μέρα που βλέπoμαστε. Όμως αυτό που είπα είναι η μόνη αλήθεια. Είμαι ερωτευμένος μαζί σου».

«Σοβαρά μιλάς;»

«Σοβαρότατα, Κάτια».

«Μα πότε πρόλαβες;» τον ρώτησε γελώντας. Ήταν φανερό ότι δεν τον πίστευε.

«Δεν ξέρω. Αυτό αναρωτήθηκα κι εγώ ο ίδιος χτες το βράδυ όταν γύρισα στο ξενοδοχείο μου. Επειδή τότε το συνειδητοποίησα κι εγώ, και μόλις το κατάλαβα, είπα μέσα μου ότι δεν ήταν λογικό αλλά ήταν ακατανίκητο».

«Αυτό θέλω να μου το εξηγήσεις».

«Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι δεν ήταν λογικό επειδή ποτέ δεν πίστευα στον κεραυνοβόλο έρωτα, αλλά ήταν ακατανίκητο επειδή κατάλαβα ότι σε είχα ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που σε είδα εκεί, στη διακεκριμένη θέση του αεροπλάνου, από την πρώτη στιγμή που διασταυρώθηκαν οι ματιές μας. Δεν ήταν λογικό επειδή πέρασαν είκοσι οκτώ μέρες χωρίς να συνειδητοποιήσω ότι ήμουν ερωτευμένος μαζί σου, αλλά ήταν ακατανίκητο επειδή κατάλαβα ότι από εδώ κι εμπρός οι ώρες θα περνούσαν βασανιστικά αργά μέχρι να σε ξαναδώ. Αισθανόμουν αποσβολωμένος από τα συναισθήματα που με είχαν κατακλύσει ξαφνικά και εντελώς απρόσμενα, αλλά την ίδια στιγμή ένιωθα ότι είχα πιει το κρασί της ζωής κι ότι είχα βρει τον παράδεισο σε δυο γλυκά μάτια, τα μάτια σου».

Μιλώντας, δεν έπαιρνε τα μάτια από το πρόσωπο της Κάτιας κι έβλεπε την εναλλαγή των συναισθημάτων που την κατέκλυζαν. Κι άξαφνα, είδε τα μάτια της να υγραίνονται.

«Δεν το πιστεύω. Δε φανταζόμουν ποτέ ότι θα άκουγα τούτα τα λόγια, Δημήτρη, από τα χείλη σου. Δυσκολεύομαι να καταλάβω πώς έγινε και...»

«Μιλώ με απόλυτη ειλικρίνεια. Ό,τι σου είπα έβγαινε από την ψυχή μου, δεν είπα τίποτα που δεν το πιστεύω».

«Έτσι το κατάλαβα κι εγώ. Το βλέπω ότι είσαι ειλικρινής αλλά είναι τόσο ξαφνικό και τόσο απρόσμενο που τα έχω χάσει».

«Αυτό που θέλω είναι να βλέπω πάντα τα χείλη σου να χαμογελούν. Και δε θ' αφήσω ποτέ καμία θλίψη να σκιάσει τα μάτια σου».

«Μη λες μεγάλα λόγια, Δημήτρη».

«Πιστεύω απόλυτα ό,τι λέω. Μπορεί να σου φαίνεται απίστευτο επειδή γνωριζόμαστε τόσο λίγο, όμως για μένα είναι σαν να γνωριζόμαστε εδώ και πολλά χρόνια. Σ' αγαπώ όσο δυνατά μπορεί να αγαπήσει άνθρωπος και δε θα σταματήσω ποτέ να σου το λέω».

Η Κάτια ήταν ολοφάνερα ταραγμένη και ο Δημήτρης διέκρινε κάποια αμηχανία στην έκφραση και στις κινήσεις της. Την είδε να ρίχνει λίγο νερό στα ποτήρια τους με το ούζο κι ύστερα να πιάνει το δικό της ποτήρι και να κοιτάζει την αλλαγή του χρώματος σαν να ήταν κάτι που το έβλεπε για πρώτη φορά. Για μερικές στιγμές έμεινε με τα μάτια συλωμένα σ' αυτή την αλλαγή. Ύστερα άφησε κάτω το ποτήρι, έβγαλε από την τσάντα της ένα πακέτο τσιγάρα και πήρε ένα. Κάπνιζε ελάχιστα, τούτη τη φορά όμως τράβηξε δυο τρεις απα-
νωτές ρουφηξιές.

«Να πάρω ένα κι εγώ;»

Η Κάτια γύρισε και κοίταξε τον Δημήτρη σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά. Έπειτα του έτεινε το πακέτο.

«Συγγνώμη... δεν το σκέφτηκα... αλλά μου ήρθαν όλα κατακέφαλα, τόσο ξαφνικά, που... Αλήθεια, καπνίζεις;»

«Σπανιότατα. Τώρα όμως θέλω ένα».

Του το άναψε η ίδια με τον αναπτήρα της.

«Πού να το φανταζόμουν...» την άκουσε να λέει, σαν να μονολογούσε. «Πού να το φανταζόμουν όταν μου έδινες την κάρτα σου. Αλλού πήγε το μυαλό μου και παραδέχομαι ότι κολακεύτηκα. Αλλά μου ήρθε να την πετάξω μόλις βγήκε κι ο τελευταίος επιβάτης, ωστόσο την έβαλα στην τσάντα μου κι εκεί την ξέχασα. Μπορεί να πέρασαν και δέκα μέρες μέ-

χρη να την ξαναδώ, την ώρα που έψαχνα κάτι άλλο στην τσάντα μου. Θυμάμαι ότι την κρατούσα και, κοιτάζοντας τ' όνομά σου, χαμογελούσα. Χαμογελούσα επειδή θυμόμουν ότι, τότε που μου την είχες δώσει, την είχα βάλει στην τσάντα μου χωρίς να της έχω ρίξει ούτε μία ματιά, ότι δεν είχα δει καν τι έγραφε, αν και ήξερα ποιος ήσουν, σε γνώριζα κι εγώ, όπως σε γνωρίζει όλος ο κόσμος. Και τότε που τη βρήκα, η πρώτη μου σκέψη ήταν να την πετάξω, ωστόσο και πάλι την κράτησα, χωρίς να ξέρω το γιατί, επειδή δεν είχα αποφασίσει να σου τηλεφωνήσω. Κάποια στιγμή το αποφάσισα εντελώς αυθόρμητα, αλλά όταν σου τηλεφώνουσα δε μου περνούσε καν από το μυαλό ότι θα καταλήγαμε σ' αυτό που άκουσα σήμερα από τα χείλη σου».

Άξαφνα, έμειναν και οι δύο σιωπηλοί. Η σιωπή παρατράβηξε μέχρι που ο Δημήτρης δεν μπόρεσε ν' αντέξει άλλο, κι απλώνοντας το χέρι, έπιασε το δικό της. Το έσφιξε απαλά, με τρυφερότητα.

«Κάτια», άρχισε να λέει και σταμάτησε.

Στα χείλη της υπήρχε ένα αχνό, διαφορούμενο χαμόγελο. Τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα και υγρά. Τα μαύρα μάτια της σκιάζονταν από τα ματόκλαδα και γυάλιζαν μ' εκείνη τη λάμψη που αιχμαλώτισε το δικό του βλέμμα από την πρώτη φορά που την είδε. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε με τις γοργές, αθόρυβες ανάσες της.

«Κάτια, σ' αγαπώ και δε θα σου πω ποτέ ψέματα».

Εκείνη άπλωσε το ελεύθερο χέρι της, αγγίζοντας με τα ακροδάχτυλά της το μάγουλό του, αλλά εξακολουθούσε να παραμένει σιωπηλή. Κι ο Δημήτρης ήξερε ότι η χαρά που του γέννησε εκείνο το φευγαλέο άγγιγμα θα έμενε μέσα του πολλές ώρες, ζεσταίνοντας την καρδιά του.

Όταν σηκώθηκαν για να φύγουν, κοντά τέσσερις ώρες από τη στιγμή που είχαν έρθει, είχαν αφήσει σχεδόν ανέγγ-

γιχτο το φαγητό τους. Ο Δημήτρης πρότεινε να συνεχίσουν κάπου αλλού, η Κάτια όμως προτιμούσε να το αφήσουν για μετά τις δέκα το βράδυ. Αισθανόταν ότι χρειαζόταν τη γαλήνη που θα της πρόσφερε η ησυχία του σπιτιού της για να λογαριάσει τις γοργές εξελίξεις των γεγονότων που είχαν εισβάλει τόσο απρόσμενα στη ζωή της.

Τη στιγμή που τον άφηνε μπροστά στο ξενοδοχείο του, τον φίλησε πεταχτά στα χείλη. Και, καθώς απομακρυνόταν, τον έβλεπε μέσα από το καθρεφτάκι όρθιο στο πεζοδρόμιο να την παρακολουθεί που έφευγε. Λίγο πριν στρίψει και χαθεί από το οπτικό της πεδίο, η Κάτια έβγαλε το χέρι από το παράθυρο και ανταπέδωσε τον χαιρετισμό που της έστελνε κουνώντας το δικό του.

Λίγο μετά τις δέκα την κάλεσε από το κινητό του.

«Ανεβαίνω την Περικλέους. Σε λίγο μπαίνω στην Ευτέρπης. Να σε περιμένω μπροστά στην πολυκατοικία σου;»

«Όχι, Δημήτρη. Βρες να παρκάρεις κάπου κι έλα επάνω. Στον πέμπτο όροφο».

«Εντάξει. Έρχομαι».

Τούτη τη φορά δε δυσκολεύτηκε να βρει κάποια θέση ελεύθερη. Πάρκαρε και γύρισε πίσω στην αρχή της Ευτέρπης, όπου είχε δει μπαίνοντας ένα ανθοπωλείο. Λίγο αργότερα χτυπούσε το κουδούνι της, με μια τεράστια ανθοδέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα στο χέρι.

Βγαίνοντας από το ασανσέρ, ο Δημήτρης την είδε να τον περιμένει μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του διαμερίσματός της.

Φορούσε ένα μακρύ μαύρο φόρεμα, είχε περιποιηθεί με περισσή φροντίδα το πρόσωπό της κι είχε αφήσει λυτά τα πλούσια μαλλιά της. Στα χείλη της άνθισε ένα πλατύ χαμόγελο μόλις τον αντίκρισε.

Τα φώτα στο σαλόνι ήταν κλειστά. Στο κέντρο του σαλο-

νιού, πάνω σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι, πέντε έξι αναμμένα κεριά φώτιζαν με την τρεμάμενη λάμψη τους τον χώρο. Πάνω στο τραπεζάκι υπήρχαν πιατέλες με κρακεράκια, χαβιάρι και σολομό. Και μια σαμπάνια μέσα σε πάγο.

Η Κάτια πήρε τα λουλούδια από το χέρι του και την άλλη στιγμή ένιωσε το αγκάλιασμά του γύρω από τη μέση της. Τα χέρια του την αγκάλιαζαν σαν να κρατούσαν κάτι πολύ σπάνιο και πολύτιμο, κάτι τόσο εύθραυστο που μια αδέξια κίνηση θα μπορούσε να το καταστρέψει. Για μερικές στιγμές τα μάτια του βυθίστηκαν στα δικά της. Έπειτα τα χείλη του άγγιξαν ελαφρά τα δικά της χείλη.

Η Κάτια σηκώθηκε στα νύχια των ποδιών και ανταποκρίθηκε στο φίλημά του. Γρήγορα τα φιλιά τους έγιναν επιτακτικά, το αίμα άρχισε να κοχλάζει στις φλέβες τους, η έλξη ανάμεσά τους ήταν πολύ δυνατή και με απίστευτη γοργότητα τα κορμιά τους κραύγαζαν τον έξαλλο πόθο τους...

Η σαμπάνια παρέμεινε ανέγγιχτη στη σαμπανιέρα...

Τα κεράκια εξακολούθουσαν να στέλνουν ολόγυρα την τρεμάμενη λάμψη τους...

Τρεις ώρες αργότερα, η Κάτια αναδεύτηκε, χαδιάρικα σαν γάτα, στην αγκαλιά του.

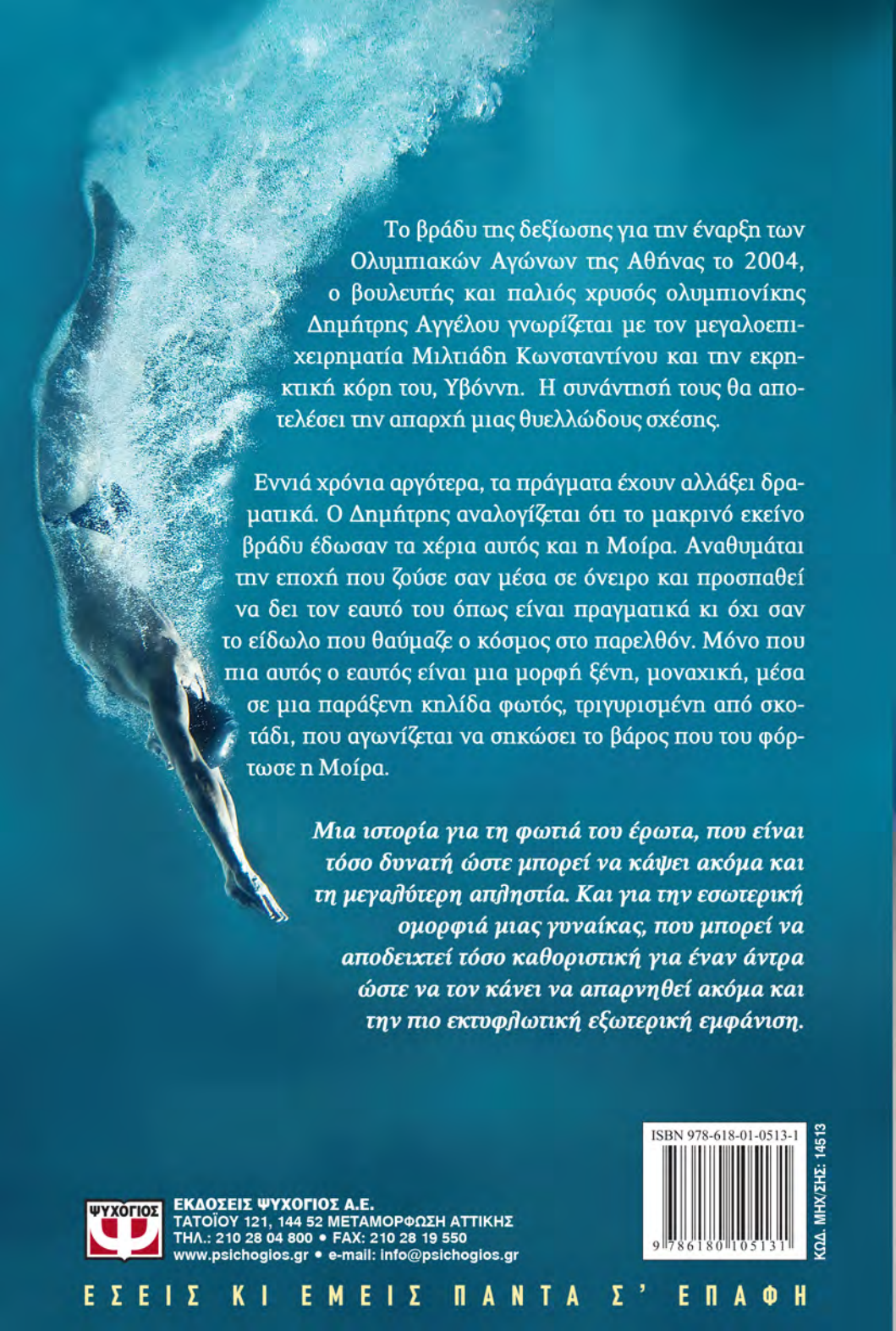
«Δημήτρη, ξέρεις κάτι; Τη μέρα εκείνη που με συνάντησες ταξιδεύοντας για το Λονδίνο, δεν ήταν να πετάξω. Είχα ρεπό. Αλλά αντικατέστησα μια φίλη μου που είχε αρρωστήσει». Σφίχτηκε πάνω του με χέρια και πόδια. «Ας μείνουμε κάμποσο ακόμα έτσι. Δεν έχω κατέβει ακόμη από εκεί ψηλά όπου με ταξίδεψες».

Έτσι, μ' αυτό τον τρόπο, άρχισε η αγάπη τους.

Τα τρία χρόνια που πέρασαν από τότε ήταν για τον Δημήτρη τα πιο γεμάτα χρόνια της μέχρι τότε ζωής του. Τούτη τη βραδιά, πολλές ώρες μετά τη δεξίωση στο *Hilton* για τους Ολυμπιακούς, κι ενώ η Κάτια κοιμόταν πλάι του, με το κε-

φάλι στο αριστερό του μπράτσο, εκείνος έκανε έναν απολογισμό της ζωής του αυτά τα τρία χρόνια και σκεφτόταν ότι ήταν η πρώτη φορά που δε γελάστηκε. Αναρωτιόταν για τι θα μπορούσε να μιλήσει και τι να πρωτοθυμηθεί. Να μιλήσει για τις μέρες που είχαν περάσει μαζί, που η μία ήταν ομορφότερη από την άλλη; Να μιλήσει για τα μέρη που είχαν πάει μαζί και που τα έβρισκε ασυγκρίτως πιο όμορφα από τότε που τα είχε επισκεφθεί μόνος του; Να μιλήσει για τις είκοσι μέρες που πέρασαν στη Σκοτία και στη μαγευτική Κορνονάλλη, για τις πυραμίδες και την Κοιλάδα των Βασιλέων στην Αίγυπτο, για τη Νέα Υόρκη, για τα νησιά του Αιγαίου και του Ιονίου πελάγους ή για την ξεχωριστή, την ιδιαίτερη ομορφιά που είχαν τα Ζαγοροχώρια; Για τίποτε απ' αυτά δε θα μπορούσε να μιλήσει, επειδή η παρουσία της Κάτιας στη ζωή του τα επισκίαζε όλα κι ήταν πέρα και πάνω από το καθετί. Της Κάτιας που πολλές φορές στεκόταν μπροστά του με μάτια δακρυσμένα σαν της μιλούσε για την αγάπη του. Της Κάτιας που ήταν η προσωποποίηση της καλοσύνης, ένα χαρακτηριστικό που την καθιστούσε ευάλωτη. Ο Δημήτρης είχε επικεντρώσει πάνω σ' αυτό τη σκέψη και την προσοχή του κι έλεγε πως δε θα την πλήγωνε ποτέ. Ποτέ και για τίποτα.

* * *



Το βράδυ της δεξίωσης για την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004, ο βουλευτής και παλιός χρυσός ολυμπιονίκης Δημήτρης Αγγέλου γνωρίζεται με τον μεγαλοεπιχειρηματία Μιλτιάδη Κωνσταντίνου και την εκρηκτική κόρη του, Υβόννη. Η συνάντησή τους θα αποτελέσει την απαρχή μιας θυελλώδους σχέσης.

Εννιά χρόνια αργότερα, τα πράγματα έχουν αλλάξει δραματικά. Ο Δημήτρης αναλογίζεται ότι το μακρινό εκείνο βράδυ έδωσαν τα χέρια αυτός και η Μοίρα. Αναθυμάται την εποχή που ζούσε σαν μέσα σε όνειρο και προσπαθεί να δει τον εαυτό του όπως είναι πραγματικά κι όχι σαν το είδωλο που θαύμαζε ο κόσμος στο παρελθόν. Μόνο που πια αυτός ο εαυτός είναι μια μορφή ξένη, μοναχική, μέσα σε μια παράξενη κελίδα φωτός, τριγυρισμένη από σκοτάδι, που αγωνίζεται να σηκώσει το βάρος που του φόρτωσε η Μοίρα.

Μια ιστορία για τη φωτιά του έρωτα, που είναι τόσο δυνατή ώστε μπορεί να κάψει ακόμα και τη μεγαλύτερη απισησία. Και για την εσωτερική ομορφιά μιας γυναίκας, που μπορεί να αποδειχτεί τόσο καθοριστική για έναν άντρα ώστε να τον κάνει να απαρνηθεί ακόμα και την πιο εκτυφλωτική εξωτερική εμφάνιση.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0513-1



ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜΕ: 14513

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η